

Adventes Vēstis

2010. gada decembris, #12 (178)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
BĒRNIEM
DRAUDZĪGA
DRAUDZE

ČETRI LAULĪ-
BAS DZĪVES
POSMI

DEBESU VAL-
STĪBA: JAUNAS
ATTIECĪBAS
JĒZŪ KRISTŪ

DEVINDESMIT
GADI - DAUDZ
VAI MAZ?

MANA DĒLA
ATGRIEŠANĀS
STĀSTS

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Vārds mācītājam	12
Ģimene	14
Bērniem	18
Jauniešiem	20
Liecības	22
Citu konfesiju ziņas	23

SVEICIENS JAUNAJĀ 2011. GADĀ!

Cienījamie lasītāji! Neticami, liekas, pavisam nesen sagaidījām 2010. gadu, bijām cerību pilni, prātojām, ko tajā piedzīvosim. Nu jau tā ir vēsture. Jauns gads atkal liek mums domāt, ko mēs vēlētos tajā sasniegt, piedzīvot, pārdzīvot. Katrs sagaida prieku, laimi, svētības, bet saprot, ka var būt smagi pārdzīvojumi, zaudējumi, neveiksmes. Tāda jau ir dzīves realitāte. Tomēr jāatceras viens – lai kāda mums liktos katra diena, tajā ir un būs klātesoša Dieva mīlestība un žēlastība. Tāds bija aizvadītais gads, un esam pārliecināti – tāds būs jaunais. Jēzus aicina mūs dzīvot ar drošību: “Jūsu sirdis lai neiz-

bīstas! Ticiet Dievam un ticiet Man! Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es noēju jums vietu sataisīt? Un kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nāksu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.” Jāņa 14:1-3

Aicinu katru lasītāju dzīvot šajā pašāvēībā un apliecināt Kristu savā dzīvē. Novērsties no sevis un vērsties uz Viņu. Tos, kuriem liekas, ka viņu misija ir kritizēt, meklēt kļūdas citos un tās uzrādīt, aicinu palūkoties uz sevi Jēzus gaismā un atrast kādu prieku brīdi Viņa žēlastībā! Tos, kuri ir slavētāji un Dieva mīlestības apbrīnotāji, turpināt to darīt! Ne jau no skaļiem vārdiem mūs pazīs un vērtēs, bet no Gara augļa izpausmēm mūsu dzīvē.

Lai Dievs bagātīgi svētī katru no jums un jūsu mīļos!

*Ar cieņu,
Viesturs Reķis,
Draudžu savienības bīskaps*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Shutterstock.com

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Zinātnieks raisa diskusijas

Ipriekšējās „Adventes Vēstīs” bija intervija ar zinātnieku Ivaru Kalviņu. 11. decembrī interesentiem bija iespēja tikt ar viņu Rīgas 5. draudzē. Par šo plašāka ziņa ir vienā no nākamajām lappusēm. Taču tikšanās raisījusi viedokļu apmaiņu interneta vietnē draugiem.lv diskusiju grupā „Septītās dienas adventisti”. Publicējam daļu no diskusijas.

No adventistu doktrīnām bija atšķirība (radīšanas stāsts (relatīva laika uztvere), dvēseles nemirstība (reinkarnācija)). Interesanta bija informācija, kas nesaistījās ar ticību (Mildronāta preparāts (viņa radīts), placebo efekts un elektronikas iespējamā krīze). Vēl patika garīgo uzskatu salīdzinājums (austrumu reliģiju miers pret rietumu materiālistisko stresa kristietību).

Olafs Nollendorfs

Mēs sevi uzskatām par pareizo draudzi, un tas ir pareizi. Tādā gadījumā mums ir jābūt bruņotiem ar talantu uzklaut cilvēkus, kuriem gribam sludināt Patiesību. Tas nenozīmē, ka mums viss ir jāpieņem.

Jānis Tomsons

Šis zinātnieks ir no luterāņu draudzes, protams, ka atšķirsies uzskati... Kad spēlējās ar uguni, ir jābūt ļoti uzmanīgam... Cilvēks nevar kalpot diviem Kungiem... Ja ar patiesību kopā ir sajaukti meli, kas tad tas ir (kaut vai nedaudz)? Un ja nu kāds cilvēks ienākot dzird, ka adventisti atbalsta reinkarnāciju un atbalsta Bībeles sagrozīšanu, kaut vai nelielā daudzumā? Ja jau viņš ir tik labs zinātnieks, tad kāpēc viņš nav nonācis pie tā pareizā?

Dāvis Daņķis

Mums katram Dievs devis saprātu, lai atšķirtu, kas ir kas. Garīgas lietas nav zinātniski pētāmas, tas ir ticības jautājums (es domāju, par reinkarnāciju un kāpēc zinātnieks nav nonācis pie patiesības). Pieņemu, ka citi tur negāja iepazīt un pārņemt tā cilvēka pasaules uzskatu, bet uzzināt jaunus faktus un interpretācijas. Un ja viņš tur piebilst arī ko par reinkarnāciju, tas man ne mazākā mērā neliktu šaubīties par savas ticības pamatiem.

Dace Brūvere

Gribu uzrakstīt par divu cilvēku atstāstīto, jo pati to nedzirdēju. Esot saprotamā un vienkāršā valodā atbildēts gan uz praktiskiem, gan arī sarežģītākiem jautājumiem. Zinātnieks kā cilvēks esot vienkāršs un simpātisks, apliecinājis savu ticību Dievam. Ja ko nezinājis atbildēt, tad teicis, ka uz to viņam nav atbilde.

Piemēram, būtu jāmin no praktiskā pielietojuma zinātnieka izpētītas lietas, kuras neatbilst reklamētajam, kā veļas mazgāšanai ieteiktās bumbas (cilvēki tiek maldināti). Līdzīgi maldina ar akmeni, kuru turot rokās, tam nav dziedniecisku spēju, pat nesen neoficiālas firmas izplatītā tēja, iesaistot izplatītājus, saturējusi narkotikas. Ar tamlīdzīgām lietām ir jābūt uzmanīgiem.

Austrumu tautu zinātnes sasniegumi nav noniecināmi. Daudzi izgudrojumi nāk no turienes. Gudrie no austrumiem arī bija spējīgi atrast Kristu, turpretī...

Par mūsu zemes vecumu... Jāņem vērā planētu attālināšanās ātrums bez atskaites punkta... Cik lielā mērā ātrums ietekmē laiku un materiālu, jau bija dzirdētas ziņas padomju laikos. Esot minēts piemērs par lidojošu mušu lidojošā lidmašīnā...

Esot bijusi interesanta un vērtīga tikšanās.

Maiga Vanaga

Gaidāmie pasākumi

1. janvāris Vispasaules lūgšanu diena par Svētā Gara izliešanos.

5.-15. janvāris Lūgšanu dienas par garīgo atmodu adventistu draudzēs visā pasaulē.

15. janvāris pl. 11:00 Latvijas televīzijas Rīgas 1. draudzes dievkalpojuma ieraksts.

Neierasta tikšanās

Tā varētu dēvēt to, kas notika Rīgas 5. draudzē 11. decembra rītā. Dievkalpojumā pirmā stunda bija nevis Bībeles studijas, bet tikšanās ar vienu no Latvijas atzītākajiem zinātniekiem, Organiskās sintēzes institūta direktoru Ivaru Kalviņu. Iepriekšējās „Adventes Vēstīs” varējāt lasīt interviju ar zinātnieku.

Tā nebija lekcija, bet Ivara Kalviņa atbildes uz publikas iesūtītajiem jautājumiem. Jautājumi bija par visu ko. Sākot no skaidrojumiem par pasaules vecumu un evolūciju, beidzot ar *Herbalife* produkciju un TV veikalo reklamētajām veļas mazgāšanas mašīnām.

Zinātnieks nekautrējās atbildēt uz visiem jautājumiem, paužot savu personisko viedokli. Nav šaubu, bija atbildes, kuras noteikti var vērtēt kā strīdīgas. Piemēram, I. Kalviņš pieļauj, ka tie miljardiem cilvēki, kuri dzīvojuši pirmatnīgā sabiedrībā un nekad neko nav dzirdējuši par Dievu, iespējams, piedzīvo reinkarnāciju, lai viņiem būtu iespēja izvēlēties. Tajā pašā laikā zinātnieks neslēpa, ka ir ļoti daudz nezināmā, un bieži var runāt tikai par hipotētiskām versijām, kuras nav pierādāmas. Kā viņš pirms tam sacīja personiskā sarunā, zināšanas ir kā bumba un tās virsma – jo bumba (zināšanas) lielāka, jo lielāka bumbas virsma (nezināmais).

Aidis Tomsons

Jubileja Imantā

20. novembrī Kultūras un atpūtas centrā „Imanta” Rīgas 3. draudze svinēja draudzes 10 gadu atjaunošanas jubileju ar dievkalpojumu un labdarības koncertu. Šajā dienā kopā ar mums bija arī Baltijas Ūnijas vadītājs Valdis Zilgalvis, draudžu savienības bīskaps Viesturs Reķis un mācītājs Andrejs Āriņš, kuri bija parūpējušies par „garīgo” maizi.

Mūsu visu sirdis spirdzināja draugi no Valmieras: Elīnas Gailies vadītais koris „Preīti debesīm” un vīru kvartets, kuru klātbūtne radīja dzīvas dievkalpošanas un sirsnības pilnu atmosfēru. Liels paldies jāsaka arī ansamblim „Sliekšņi un griesti”, kuri vienmēr un ar labprātību no sirds atbalsta mūsu draudzi. Ciemiņu vidū bija arī vairāki brāļi un māsas no citām draudzēm, kā arī draugi no tuvākas un tālākas apkāmes. Koncerta programmu vadīja Aidis Tomsons un arī pats kopā ar brāli Vilni mūs iepriecināja ar negaidītu dziesmu, kas mūs visus pozitīvi pārsteidza, aicināja pārdomāt par kurnētājiem, kas kurn katru dienu un nekas viņus neapmierina. Neviens pēc tādas dziesmas, domāju, nevēlējās par tādu kļūt. Mūsu draudzes aktivitātes šobrīd ir cieši saistītas ar kalpošanu bērniem, tāpēc izvēlējamies atbalstīt ar saviem labprātīgajiem ziedojumiem Bērnu un jauniešu centru „Imanta”. Bija ieradušies arī centra pārstāvji kopā ar bērniem un sniedza muzikālus priekšnesumus (starp tiem bija arī viens no brāļiem Ziemeļiem). Kopīgi baudījām brīnišķīgus brīžus, kad atskatījāmies uz Rīgas 3. draudzes vēsturi un darbību šodien. Piedāvājam nelielu ieskatu Rīgas 3. draudzes vēsturē:

- 1912. gada 13. oktobrī tiek dibināta Septītās dienas adventistu Rīgas 3. draudze.
 - Pirmā sapulcēšanās vieta Daugavgrīvas 11. Pēc tam Mazā Nometņu iela.
 - No 1912. - 1962. gadam kalpojuši sludinātāji: Jānis Driķis, Jānis Lapa, Kārlis Suta, Jēkabs Šneiders, Jānis Oltiņš, Ernests Klotiņš, Alfrēds Mednis, Edgars Čerņevskis, Edvīns Linkevics.
 - Draudzes vecākie Jānis Holms, Prauliņš; jauniešu vadītājs Vilnis Reķis; kora diriģenti Jānis Dreimanis, Edgars Reķis, Kristaps Birģelis, Arvīds Birģelis.
 - 1961. g. - 1962. g. – draudze tiek likvidēta.
 - 1996. g. 18. decembrī dzimst doma par Rīgas 3. draudzes atjaunošanu. Sākas seminārs, kuru vada Andris Āriņš.
 - 1996. g./ 1997. g. sākas otrs seminārs, kuru vada Tomass Neslunds.
 - Izveidojas grupiņa, dievkalpojumus kuplina brāļi un māsas no Rīgas 7. draudzes. Aktīvi atbalsta Jānis Geide ar savu ģimeni.
 - 1998. g. 11. martā par grupiņas vadītāju tiek aicināts Raimonds Parutis.
 - 2000. gada vasarā tiek atjaunota Rīgas 3. draudzes darbība. Sāk kalpot Viktors Geide.
 - 2003. gada rudenī sāk kalpot Alfrēds Jākobsons.
- Šobrīd draudze domā vairāk par bērniem un ģimenēm, kā arī regulāri kalpo kristīgajā radio raidījumā „Gaisma nakts tumsā”. Top arī mūsu draudzes mājas lapa www.adventistiimanta.lv, un tur varat aplūkot jubilejas fotogrāfijas (drīzumā arī jubilejas video).

Edgars Lipskis, Rīgas 3. draudzes vecākais

Krīze pasaulē

Oktobra pēdējā nedēļas nogale bija ļoti svētīga un vērtīga Cēsu draudzes locekļiem un ikvienam, kas bija ieradies, jo bija runa par pašreizējo laiku un krīzi, kā arī iespēja kopā ar evaņģelistu Viktoru Geidi ielūkoties tuvākā nākotnē pasaulē gaidamajā. Tika runāts par to, kādēļ vispār notiek krīzes visā pasaulē, vai tās var paredzēt, kā arī par tuvāko nākotni. Nevar noliegt to, ka cilvēkiem interesē, kas būs nākotnē, taču ir jāņem vērā tas, ko Dievs mums atklājis.

Spriežot pēc vairāku klātesošo izteiktajām pārdomām, kā arī pēc pašas dzirdētā, varu teikt, ka tas bija aizkustinoši un tajā pat laikā – ļoti nopietni. Bija jūtama īpaša Svētā Gara darbība. Te nevar nepieminēt vērā ņemamu faktu – nedēļu pirms un pēc šī iespaidīgā pasākuma pl. 6:00 no rīta Cēsu dievnamā pulcējās entuziastu draudzes vadošo locekļu grupa, kuri no sirds (ar dziļu nopietnību un asarām ritot) lūdza Dievu, izsūdzot savus grēkus, un lasīja Dieva Vārdu, lai Svētais Gars īpaši darbotos caur Viktoru un klausītājiem. Tāpēc bija arī rezultāts – pārdomājot iepriekš piedzīvotos pasākumus, varu teikt, ka šis noteikti ir bijis viens no iespaidīgākajiem. Dieva Gars darbojās caur Viktoru un tādējādi „sakustināja” arī klausītājus.

Vija Mežīte

Bērnu skolotāju RUDENS SĒMINĀRS

Mārīte Lipska,
bērnu kalpošanas
nodaļas vadītāja.

31. oktobrī Rīgā notika rudens seminārs bērnu skolotājiem. Pavisam kopā bija sabraukuši 40 skolotāji no 23 draudzēm.

Darba kārtībā bija iepazīšanās ar Bērnu draudzes darbības virzieniem teorētiski un praktiski, pieskārāmiejs veismīgas plānošanas priekšnosacījumiem, kā arī 32 skolotāji saņēma II līmeņa skolotāju izglītošanās kursa mūsu divīzijas iz-

svētrīdi, un šoreiz, mūs uzrunājot, mācītājs Valdis Zilgalvis uzsvēra pateicības nozīmi mūsu dzīvē un kalpošanā. Ja paldies neizskan – cilvēks īsti vēl nav vesels! Esot pat kāds grāmatu autors, kurš raksta tikai par pateicību un dara to jau 10 gadus- uzskatot, ka

pateicība ir reāls garīgās izaugsmes instruments.

Vērtīga bija arī Rīgas 1. draudzes "Bērnu draudzes" pieredze 5 gadu garumā. Kā arī īpaši vietā bija BKN vadītājas Mārītes Lipskas vairāki atgādinājumi par bērnu skolotāju darba plānošanu, kuru vienmēr sāksim un noslēgsim ar lūgšanu. Būtu vērts atcerēties, ka plānot ir nepieciešams – lai sasniegtu mērķi,

lai pietiktu enerģijas, lai vispusīgāk sagatavotos, lai nebūtu pārmērīgs stress un būtu pietiekams miegs! Mīļš paldies visiem 31. oktobra semināra dalībniekiem, organizatoriem – no jums izstaroja mīlestība, tāpēc mēs jutāmies kopā kā mīļa ģimene – gatavi viens otru uz klausīt, atbalstīt un lūgt.

Liene Logina-Kurpniece, Siguldas draudze: "Šī bija brīnišķīga iespēja iejusties "bērnu ādā" un izspēlēt "Bērnu draudzi", lai saprastu, kas tas ir un cik reāli to būtu īstenot katram savā draudzē. Pēc praktiskā darba mācījāmies, kādai jābūt veismīgai plānošanai. Pēc semināra Dievs mani ir atkal papildinājis ar Savu spēku, lai varu iet uz priekšu kalpošanā un, neskatoties uz grūtībām, Viņa spēkā pārvarēt visus šķēršļus. Lai Jūs uzrunā Dieva Vārds

no Efez. 5:15,16 – "Tad nu raugieties nopietni uz to, kā dzīvojat: nevis kā negudri, bet kā gudri; izmantojiet laiku, jo šīs dienas ir ļaunas!"

Gita Nagle, Rīgas 7. draudze: "Mūsu draudze ir bagātīgi svētīta ar bērniem dažādās vecuma grupās. Seminārā piedalījies pirmo reizi, un mani personīgi uzrunāja V.Zilgalvja runa par to, cik nozīmīga ir pateicība ikdienas lūgšanās. Tikai cilvēks ar pateicīgu sirdi spēj pārveidot pasauli. Pateicīga sirds uztvers katru bērnu kā Dieva dotu dāvanu, saskatīs ikvienā no viņiem īpašās spējas, uzmundrinās un iedvesmos darboties Dievam par godu un prieku.

Seminārā izjutu piederības sajūtu un morālu atbalstu, jo arī citās draudzēs ir aktuāli tie paši jautājumi. Tā ir lieliska iespēja saskatīt jaunas idejas, kā bērniem nodot svarīgo vēsti viņiem saprotamā valodā, dalīties pieredzē ar praktiskiem piemēriem, metodēm un jauninājumiem."

Aija Kaņepe, Rīgas 1. draudze: "Man patika, ka šajā seminārā bērnu skolotājiem tika dota iespēja pašiem iesaistīties dažādās aktivitātēs, tika organizētas interesantas praktiskas nodarbības pa vecuma grupām. Jaukas bija arī nākamā gada festivāla dziesmas ar kustībām, kas bērniem noteikti patiks. Es guvu atkal daudz jaunas ierosmes turpmākajam darbam, kā arī pamudinājumu darboties ar vēl lielāku prieku šajā grūtajā, bet svētīgajā Dieva darbā ar bērniem.

Šāds seminārs dod iespēju satikties, sadraudzēties, dalīties savā pieredzē citam ar citu un pārdomāt, kā vēl interesantāk vadīt bērnu nodarbības, gan arī uz klausīt citu skolotāju domas, gūt jaunas teorētiskas un praktiskas zināšanas. Prieku rada tas, ka darbā ar bērniem iesaistās daudz jaunu, darboties gribušu skolotāju."

sniegtus sertifikātus. Šī reize bija īpaša arī ar to, ka praktiskajās nodarbībās skolotājiem bija jāiejutās bērnu lomās un jādara viss tas, ko un kā darītu bērni. Daži tik veismīgi iejutās bērnu lomās, ka pēc tam bija grūti atkal kļūt par pieaugušajiem. Bet, lai viss tik labi noritētu, par to bija parūpējušās Dagnija Lapa un Sanita Pavāre ar palīgiem Ilzi Mazjūli, Anitru Rozi un Ilvu Erkmani. Šī bija jauka gada noslēguma reize, un cerams, ka nākamajam gadam tika saņemtas jaunas idejas, iedvesma plānot un realizēt praktiski savās draudzēs. Lai Dievs svētī bērnu skolotāju centienus, plānus, un tiksimies atkal seminārā 20. februārī pl. 10:00, Rīgā, Baznīcas ielā 12a! Dažu skolotāju pārdomas pēc semināra:

Dace Bičole, Tukuma draudze: "Man patīk, ka semināri vienmēr iesākas ar

Mans ceļš pie Dieva

Es augu pa-pusei kristīgā, pa-pusei ateistiskā ģimenē. Mana vecmāmiņa bija pareizticīgā, tēvs – daļēji pareizticīgais, daļēji ateists. Pēc skolas beigšanas iestājos arodskolā, un tur pirmo reizi mani sāka interesēt, kas ir Dievs. Mums skolā reliģijas mācību un ētiku pasniedza mācītājs. Daudzi uz šo stundu gāja, lai pasmiotos par viņu, bet man interesēja tas, par ko viņš stāstīja. Par Dievu, tādu, kāds Viņš patiesībā ir, es uzzināju tikai vēlāk.

Savu kristieša ceļu es uzsāku draudzē „Jaunā Paaudze”. Bet vēlāk es no tās aizgāju... Tad daudzus gadus arī es smējos par mācītājiem, evaņģēlistiem un galu galā apjuku konfesijās. Bet... Dievs lika mani tādās situācijās, kurās redzēju, ka bez Viņa no tām neizklūt. Tad es teicu: „Dievs, dod man izpratni par visām konfesijām un palīdzi man atrast Tavu draudzi.” Kādā sestdienas rītā, jau pēc 17 gadiem, kopš uzzināju par Dievu, es pamodos, sajutu aicinājumu un sevī nolēmu: „Dievs, es eju pie Tevis un nekas mani no tā neatturēs!”

Es piecēlos, gāju un domāju – ja Olainē ir vieta, kur patiesi slavē Dievu, tai garām es nepaiešu! Līdz tam biju redzējis, ka ir tāda vieta Olainē, kur pulcējas cilvēki, redzēju uzrakstu Septītās dienas adventistu draudze (domāju, ka tā ir sekta). Vēlāk, kad sāku lasīt Bībeli, sapratu, ka šie cilvēki tiešām mīl Dievu un slavē Viņu. Pēc lūgšanām par sestdienām sapratu, ka Dievs vēlas, lai cilvēki Viņu pielūdz svētajā sabata dienā. No tā laika gāju sestdienās uz draudzi. Šogad 7. augustā, sēdēju dievkalpojumā un, kad tas beidzās, es sacīju, ka vēlos piederēt draudzei, būt kristīts! Es nolēmu, ka man tas ir nepieciešams tūlīt! Ar mācītāja A. Bērziņa atbalstu un klātesošo pavadībā devāmies uz Olaines karjeru, es tiku kristīts un kļuva par Adventistu Olaines draudzes locekli.

Igora Kašina stāstu pierakstīja Inta Liepiņa

Deviņdesmit – vai tas ir daudz vai maz?

Ja runājam par cilvēka mūžu, tad Bībele saka, ka tas ir garš mūžs, novēlēts sevišķi stipriem. Šādu jubileju piedzīvoja mūsu māsa Zelma Banga. Oktobrī mūsu ansamblis un kvartets Dinas Liepiņas vadībā sāka mēģināt dziesmas, domājot tieši par viņu. Bērni zīmēja apsveikuma kartiņas, draudzes locekļi meklēja uzmundrinošākos apsolvījumus apsveikumam. Pirmo reizi draudze savās telpās gatavojās sveikt deviņdesmitgadnieci.

Jau vairākus gadus veselības stāvokļa dēļ Zelma nevar apmeklēt dievkalpojumus, bet viņa domās ir pie mums ik sabatu. Mūsu mācītājs Andrejs Zilgalvis ir pieradis viņas draudzkopim atdot svētrunas eksemplāru, kas tiek nogādāts Zelmāi. Tad nedēļu viņa to pēta. Taču tagad viņa un draudze lūdza, lai Dievs parāda viņai žēlastību un viņa var apmeklēt dievkalpojumu. Valdīja neparasta rosība, gaidot viņas ierašanos. Kurš ievēdīs, kurš palīdzēs atgērbties, kurš pavadīs līdz izgreznotajam krēslam?

Svētruna bija par to, ka šī ir draudze, kura, Svētā Gara vienota, sagaidīs Jēzus atnākšanu. Apustulim Jānim tika parādītas septiņas draudzes, astotā nav paredzēta, lai kā cilvēki šķeltos un atdalītos, vēloties būt kopā pareizākie un labākie. Tika pieminēts, ka Jēzus klausina pie ikvienas sirds, aicinot Viņu ielaist (Atkl.13:20). Šie vārdi uzrunāja Zelma.

Kad pēc nedēļas mūsu mācītājs viņu apmeklēja, viņa stāstīja: “Es piedzīvoju tādu Svētā Gara pieskārienu, kādu nekad neesmu izjutusi. Dievs ir mani sargājis visu mūžu, jo bērnībā biju pārgalvīga un vairākkārt esmu sevi pakļāvusi dzīvības briesmām. Viņš mani atveda no Rīgas uz Tukumu, lai ievestu mūsu draudzē. Tagad esmu cits cilvēks, dievkalpojuma laikā, klausoties, ka Jēzus stāv pie manas sirds durvīm – mana sirds atvērās, un Viņš ienāca manī. Es jutos kā uz eņģeļu spārnēm. Es dzirdēju dziedātāju balsis, kas slavēja Viņu, redzēju viņu mirdzošās acis un sapratu, ka par turpmāko savā dzīvē vairs neraizējos. Kā teica Jēzus – Viss piepildīts!”

D. Sproģe Tukuma draudzē

Ināra Dimante
Bauskā

Rozīte no Bauskas – Lība

25. decembrī mūsu draudzes mānai Lībai Petrauskai – 92. dzimšanas diena. Mīļi sveicam un novēlam bagātīgas Dieva svētības arī turpmāk!

Lībiņa, kā mēs visi viņu saucam, ienāca Bauskas draudzē tikai šogad; neliela auguma, trausla, sudrabotu galvu, neparasti dzīvām acīm, eleganta. Tikai vēlāk, kad Lība, mazliet smaidīdama, sāka stāstīt: „Es jau vēl neesmu veca, tikai pāri deviņdesmit,” sākām noticēt viņas garajam mūžam. Un kā lai tic, ja dievkalpojuma starpbrīdī viņa itin raitā solī pāris reižu apsoļo dievnama pagalmam? Kad pirmo reizi ieraudzīju viņu tā tekājam, ievaicājos, vai viņa ko pazaudējusi un nu cenšas atrast. Tad Lība atrauca, ka kustības vajadzīgas viņas veselībai, citādi nevar.

Īpašs stāsts ir par peldēšanas no agras jaunības, un tā garu sezonu no maija līdz salnām: „Mēs, trīs māsas Rozes (tas mans jaunu dienu uzvārds) dzīvojam Velēnā, tas ir pie Gaujas. Ūdens procedūras taču ir tik vajadzīgas! Un vēlāk Bauskā dzīvoju Rīgas ielā, tik tuvu Mēmele! Kaimiņi nereti mēģināja laiku rītos, teikdami: „Celies, Lība jau aizgāja uz upi, dvieļis vien noplīvoja.”

Lība stāsta arī par savu lielo izšķiršanos kristīties. Savas dzīves laikā bijusi saistījusies ar luterāņiem, taču tikai pa laikam Tirzā apmeklējusi baznīcu un dzimtas kapus. Pārdzīvojusi 2 laulības, izaudzinājusi 3 bērnus, vecāko dēlu jau zaudējusi, arī pirmo laulību grūtajos kara gados atceras ar sāpēm, pirms 4 gadiem arī vīru Augustu, ar kuru nodzīvots vairāk nekā 50 gadu, guldījusi kapu kalnā. Meitas Aijas skubināta, nonākusi līdz kristībām. Vēl īsi pirms tām, kad jau mugurā baltais tērps un mācītāja Latgaļa roka uz pleca, Lība karsti lūdza: „Mans Dievs, vai man tas ir vajadzīgs?!” un saņēma nepārprotamu atbildi to darīt. „Es burtiski sajutu Svētā Gara pieskārienu,” izjusti stāsta Lība. Gandrīz katru sabatu Lība jau laikus ierodas Bauskas draudzē (ja nav aizbraukusi pie meitas Aijas uz Rīgas 1. draudzi)

un izvaicā citas māsas un brāļus, ja ko nav sapratusi, lasot apcerējumu. Ir aktīva „Adventes Vēstu” lasītāja. Viņa tikai nožēlo, ka bērnus nav audzinājusi Dievam, bet priecājas, ka meita pati atradusi īsto ceļu un ka māte un meita Aija kristītas reizē. Paldies Dievam! Mazdēls Valdis 16 gados atradis ceļu pie Dieva, bet mazmeita Laima savos 15 gados ir Ceļa Meklētājos.

Savu dzimšanas dienu 25. decembrī plāno svinēt kopā ar mā-

“Mammas mānai par godu man ieliktais Lības vārds jaunībā nu nemaz nešķita jauks. Man patika, kad mani par Rozīti dēvēja.”

Lība Petrovskā atzīst, ka viņa ir teju divas dzīves izdzīvojusi. Viena bijusi pirmskara Latvijā Vidzemē, otra, ne mazāk skaista, ritējusi Bauskā.

sas mazdēlu Skaistkalnē. „Savas bijušās darba vietas gada ballēs tieku aicināta un labprāt piedalos,” vēl Lība piebilst. Ar visu Lība ir apmierināta: ar savu veselību, ko turpina uzturēt ar regulāru vingrošanu, garām pastaigām, ar mīļiem bērniem, ar dzīvokli, ko meita nesen viņai nopirkusi Bauskā, ar jaukiem kaimiņiem un jaunatragoto draudzi. Vienīgi pietrūkstot sava vecuma ļaužu... Taču tūdaļ stingri nosaka: „Ja es kādu dzirdu sūkstāties par vientulību, es viņam saku: „Vai tev Dieva nav, ar ko runāties?!””

Mūsu Lības bagātais mūžs ir dzīva ilustrācija mūsu Latvijas vēsturei – viņas abas dzimušas 1918.

Mārīte Lipska,
adventistu LDS bērnu
nodaļas vadītāja.

BĒRNIEM draudzīga draudze

„Ja draudzē nemīl bērnus, kā gan lai bērni zinātu, ka viņus mīl Jēzus?”

Vai tiešām varētu tā arī būt, ka draudzē nemīl bērnus? Man gribētos teikt, ka tā nav, bet reizēm attieksme var to atklāt. Kāda ir draudzes attieksme pret visjaunākajiem draudzes apmeklētājiem? Vai draudze ir iecietīga pret bērnu trokšņošanu, aktivitātēm? Vai bērni ir pietiekami iesaistīti draudzes dzīvē, vai arī viņi tiek uzskatīti par maziem, lai viņiem uzticētu kādas atbildības? Man šķiet, ka mēs būtu draudzēs bagātāki ar bērniem, ja draudzes vide būtu labvēlīgāka un draudzes locekļi un vadība spētu pa īstam novērtēt jaunāko paaudzi, kas vēlāk ieņems viņu vietas, ja apstākļi būs labvēlīgi un viņi paliks draudzē.

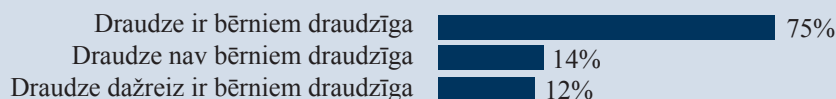
Pēc veiktās aptaujas varu secināt, ka Latvijas adventistu draudžu lielākajā

daļā ir labvēlīga attieksme pret bērniem un viņu vecākiem. (Bet, iespējams, būtu citi rezultāti, ja aptaujātu tikai vecākus.) Bija skumji lasīt, ka divās draudzēs lielai daļai draudzes locekļu dievkalpojumos traucē bērni ar savu uzvedību, skaļumu. Un pie visa esot vainīgi vecāki, kuri neprotot audzināt un pieskatīt savus bērnus. Protams, bērnu audzināšana lielākoties gulstas uz vecākiem, bet jautājums - vai draudze ir gatava atbalstīt, uzmundrināt un praktiski palīdzēt. Ir draudzes, kuras

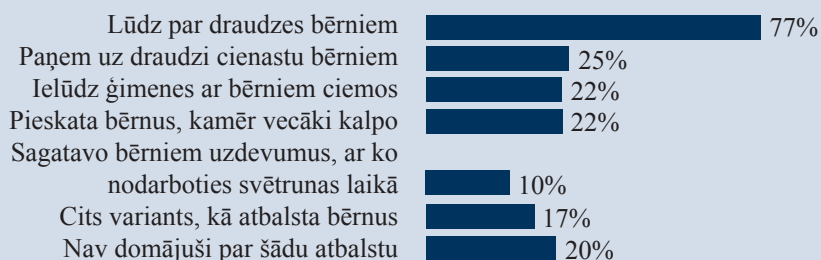
priecātos, ja viņu draudzē čalotu bērni un būtu kāds troksnis, bet diemžēl šajās draudzēs vispār bērnu nav, un tādas Latvijā ir pavisam 10 draudzes, un tikpat daudz ir draudžu, kur ir 1-3 bērni, kuriem reti kad kas atbilstošs viņu vajadzībām notiek.

Jūs varat aplūkot tabulas, kurās redzams, cik daudz draudzes locekļi un ko tieši dara, lai pamanītu bērnus un nāktu palīgā vecākiem. Aptaujā piedalījās 450 draudzes locekļi no 20 draudzēm.

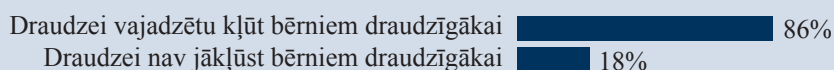
VAI DRAUDZE IR BĒRNIEM DRAUDZĪGA ?

DRAUDZES LOCEKĻU ATBALSTA VEIDI VECĀKIEM AR BĒRNIEM

VAI DRAUDZĒ VAJADZĒTU KĀDAS PĀRMAIŅAS ?

Pēc aptaujas rezultātiem var redzēt, ka draudze un katrs personīgi vēl daudz ko varam darīt bērnu labā un veidot savas draudzes bērniem draudzīgākas. Un par to ir pārliecināti arī 86 % draudzes locekļu.

Nākamajā tabulā varat aplūkot, kādas aktivitātes un cik daudz draudzēs tiek piedāvātas bērniem. Rezultāti apkopoti no 23 draudzēm.

tes savus mazuļus mudina celties kājās jau tūlīt pat pēc piedzimšanas. Itin bieži hiēnas aplenc tikko dzimušos mazuļus. Antilope gan cenšas aizdzīt hiēnas no sava mazuļa, tomēr hiēnas darbojas barā un nošķir māti no mazuļa.

Novērotāji mums pastāstīja, ka pārējās antilopes ganās turpat līdzās, vien novērojot, kā blakus norisinās šī drāma. Ja tās darbotos vienoti, tad vien-

AKTIVITĀTES BĒRNIEM, KAS NOTIEK ADVENTISTU DRAUDZĒS

Pēc rezultātiem varat paši pārliecināties, ka ir plašas iespējas kā bērniem iesaistīties draudzes dzīvē. Viena māsa bija rakstījusi: „Bērni ir ļoti atsaucīgi un gribīgi, un viņi būs priecīgi, ja no draudzes puses tiks pamanīti un novērtēti.”

Kāds salīdzinājums

Gnu ir Āfrikā dzīvojošas antilopes, kas savus pēcnācējus rada laikā, kamēr tās migrē uz Austrumāfrikas valstī Tanzānijā esošajām Serengeti zemienēm. Turpat, Serengeti, dzīvo arī hiēnas, kas medī antilopju mazuļus. Apzinoties šos draudus, antilopju mā-

kārši spētu pārspēt uzbrūkošās hiēnas sava skaita dēļ. Taču neviena antilope nepakustas, lai palīdzētu mātei un tās mazulim.

Šis antilopju ganāmpulks simbolizē nepareizi funkcionējošu draudzi – tā rīkojas pretēji bērniem jeb ģimenei draudzīgai draudzei, kas ģimeni noliek tās centrā un rūpējas par to. Ģimenēm draudzīgas draudzes saprot to, ka vecākiem ir primārā loma bērnu garīgajā izaugsmē. Bet tajā pašā laikā draudze vienmēr ir gatava atbalstīt un palīdzēt vecākiem ģimenes kalpošanā. Lūk, divi veidi, kā draudze var atbalstīt ģimeni:

- 1) veidojot draudzi, draudzīgu ģimenēm;
- 2) atbalstot un apmācot vecākus savu bērnu izglītošanas darbā.

Reāls piemērs

Aidaho štatā netālu no Boisas esošā Kunas Septītās dienas adventistu draudze ir bērniem jeb ģimenēm draudzīga draudze.

„Mūsu draudzē ir neformāla attieksme, un no malas tā var šķist haotiska,” atzīst Ailīna Soksa, viena no Kunas draudzes vecākajām. „Iespējams, mēs vienmēr mazliet kavējamies, lietas norisinās ilgāk un daudz neformālāk sabatu rītos. Bet Kunas draudzē tie ir sīkumi. Ar lielajiem jautājumiem mēs tiekam galā itin labi – un mums tie ir bērni.”

Kunas pirmā Brīvdienu Bībeles skola dažos gados piesaistīja 100 bērnus un vairāk nekā 50 brīvprātīgos. Dāsni draudzes locekļi sponsorē daļu no mācību maksas vairākiem Kunas bērniem (atsevišķos gadījumos tā ir pilna summa), lai tie varētu apmeklēt draudzes skolu. Neviens nesūkstās par naudas izdošanu par skolai nepieciešamajām mēbelēm vai citām vajadzībām.

Kunas draudzes locekļi uzslavē bērnus un iesaista viņus draudzes pasākumos. Bērni reizēm lasa rīta Bībeles lasījumu, dzied vai spēlē kādu mūzikas instrumentu, kā arī dzied kopā ar bērnu slavēšanas grupu. Mazie diakoni un diakones pilda savus pienākumus reizē ar saviem pieaugušo amata biedriem. Bērni no rīta sagaida cilvēkus pie durvīm un sasveicinās ar ikvienu.

Draudze īpašā uzslavu grāmatā atzīmē bērnu sasniegumus, skolu beigšanu, draudzes piešķirtās balvas un par tām paziņo dievkalpojumu laikā. Bērnu aizlūgšanu vēlmes Kunga tronim tiek pienestas tikpat nopietni kā pieaugušo. Iespējams, bērnu savāktie ziedojumi sabata rītos nav tie bagātākie naudas izteiksmē, tomēr tie ir visdāsnākie. Neviens nespēj atteikt bērna pastieptam ziedojumu traukam.

Kunas draudzē nevienam netraucē bērnu radītais troksnis svētrunas laikā, kas tiek noturēta pirms sabatskolas, lai bērniem būtu vieglāk izturēt visu dievkalpojumu.

Katram bērnam, kurš jaunāks par 10 gadiem, Kunas draudzē tiek izdalītas „nodarbību” somas, bet no viena līdz piecus gadus veciem bērniem

tiek piedāvāti sēdekļi, lai viņiem būtu viegli saskatīt visu, kas norisinās dievkalpojuma laikā. Bet vecākiem tiek nodrošinātas bezvadu austiņas, lai viņi netraucēti varētu klausīties svētrunu arī tad, kad ārpusē uzmana savus nenogurdināmos mazuļus.

Ziemassvētkos Kunas bērniem katram tiek grāmata no izdevniecībām *Pacific Press* vai *Review and Herald*. Ar šo izdevniecību gādību mazuļi saņem bērnu lūgšanu grāmatu, bet kristību kandidāti savu Bībeles eksemplāru. Kad kādam piedzimst bērniņš, mācītājs šo ģimeni apciemo slimnīcā un uzdāvina Kejas Kuzmas grāmatu „Sagatavojoties sava bērna audzināšanai: vecāku rokasgrāmata.””

„Kunā mēs vēlamies, lai vecāki jau no paša sākuma zinātu, ka viņu draudze piedalīsies viņu bērnu garīgajā dzīvē,” saka Soksa.

Nav pārsteigums, ka Kunas draudze ir piedzīvojusi pamatīgu izaugsmi – no 20 ģimenēm līdz 85 sešu gadu laikā.

Bērības iespēju logs

Barnas izpētes grupas pētījumi parādīja

cilvēka vecuma attiecību pret vēlmi atvērt savu sirdi Jēzum Kristum un pieņemt Viņu kā savu personīgo Glābēju. Bērni vecumā no 5 līdz 13 gadiem 32% gadījumu pieņemu Jēzu; 14 līdz 18 gadu vecumā tie ir tikai 4%, bet 19-gadīgi un vecāki – tikai 6% gadījumu.

Tātad bērība ir evaņģelizācijas iespēju laiks. Rodas jautājums: vai mums nevajadzētu daudz mērķtiecīgāk novirzīt savus līdzekļus un evaņģelizācijas projektus tur, kur tie būtu visproduktīvākie, tā vietā, lai censtos aizsniegt auditoriju, kas ir sešas līdz astoņas reizes mazāk atvērta sludinātajam?

Atbalsts vecākiem un bērnu izglītošana

Vēl viena veida iespēja draudzēm ir ģimeņu atbalsts un bērnu izglītošana. Ir iespēja veidot seminārus vecākiem, nodarbības vecākiem kopā ar bērniem. Ir izstrādātas dažādas programmas, kā, piemēram: KIDS programma (svētrunu sērija draudzei, nodarbības vecākiem un nodarbības vecākiem kopā ar

bērniem), tāpat ir iespēja veidot klubus (piemēram, Piedzīvojumu Meklētāju klubs), kur ir nepieciešama vecāku iesaistīšanās.

Mēs visi gribam, lai mūsu bērni un mazbērni izaug par atbildīgiem sabiedrības locekļiem. Un noteikti mēs vēlamies, lai viņi prastu mīlēt un kalpot Dievam. Tas nenotiek pats no sevis vai netīšām, laiku pa laikam cenšoties bērniem kaut ko pastāstīt par saviem ticības uzskatiem un kultūras vērtībām. Mums ir nopietni un mērķtiecīgi sava ticība jāparāda bērniem. Tā ir mūsu kopīgā atbildība pret viņiem un arī pret Jēzu.

Lai izdodas nākamajā gadā vairāk draudzēs pievērst uzmanību bērniem un meklēt ceļus, kā atbalstīt vecākus un bērnus! Sarosieties arī tās draudzes, kur ir 1-3 bērni, kā arī tās, kur to vispār nav! Domājiet, lūdziet un meklējiet ceļus, kā uzrunāt bērnus un viņu ģimenes!

Bet arī bērniem ir savs redzējums. Tāpēc tagad paskatīsimies uz draudzi ar bērnu acīm.

“Bērnu draudzes” Vakarēdiens Rīgas 1. draudzē.

Bērnu viedokļi:

Edgars Kalsnavs

11 gadi, Rīgas 5. draudze

Man draudze ir bērniem draudzīga. Ja ir kaut kas atgadījies, tad apjautājas, vai arī, ja ir novadu misijas ziņas, tad iedrošina un pateicas par kalpošanu. Visvairāk man patīk nodarbības pusaudžiem, patīk arī, kad svētrunā pastāsta kādu stāstu vai atgadījumu no dzīves. Vienmēr priecē "Cerības"

dziedātās dziesmas. Bet man nepatīk, ka mēs dievkalpojumos dziedam garas un sēru pilnas dziesmas. Ir arī skumīgi, kad uz dievkalpojumu nav atnācis neviens bērns, vai arī, kad nenotiek bērnu nodarbība un Bībeles izpēte ir kopā ar pieaugušajiem, kas ir garlaicīgi un nogurdinoši.

Labprāt es savā draudzē svinētu dzimšanas dienu ar cienastu, dažādām aktivitātēm, prāta spēlēm, vēlētos svinēt svētkus un vēl gribētu dotos kādā kopīgā ekskursijā, piedalīties sportiskās aktivitātēs.

Anrijs Karčevskis

9 gadi, Tukuma draudze

Draudzē man patīk piedalīties bērnu stundīnā. Stundīnās man patīk klausīties stāstus, kur ir cilvēku piedzīvojumi ar Dievu. Ļoti patīk kaut ko veidot un zīmēt interesantas lietišas. Un vēl man patīk, ka draudzē mani pamana un uzrunā pieaugušie. Gribētos, lai tā būtu biežāk. Bet nepatīk man garās svētrunas, kurās es neko nesaprotu un kurās ir grūti nosēdēt. Bērnu stundās nepatīk, kad liek lasīt priekšā.

Jūlija Mačņeva

11 gadi, Rēzeknes draudze

Rēzeknes draudze noteikti ir bērniem draudzīga! Patīk sadraudzība ar vienaudžiem. Es šobrīd apmeklēju jauniešu sabatskolas klasi, jo ar šo grupu man ir interesantāk nekā ar mazākiem bērniem. Bet man patīk kārtība, ka katras vecuma grupas cilvēkiem ir sava klase. Gribētos, lai vairāk būtu sadraudzības ar vienaudžiem, kas nāk kā ciemiņi uz draudzi. Es draudzē dziedu un spēlēju. Man to ļoti patīk darīt! Vēlētos tikai, lai mēģinājumi būtu sadalīti pa vecuma grupām, citādi grūti. Gribētos, lai draudzē būtu ieviestas konkrētas dienas, kad mēs ar bērniem un jauniešiem varētu dalīt misijas grāmatas uz ielām, jo šobrīd to darām, kā nu sanāk. Gribētos, lai būtu vairāk kopīgi uzvestu lugu. Tieši šobrīd gatavojam lugu par Jēzus piedzimšanas stāstu.

Ervīns Roderts

10 gadi, Talsu draudze

Man patīk bērnu sabatskola, jo tā ir sagatavota tieši bērniem. Vienīgi nepatīk dziedāšana. Labi, ka mainās skolas, jo citreiz ir tikai jāklausa, un tad ir garlaicīgi. Man patīk tās stundiņas, kurās liek viskautko darīt. Otrajā daļā man ir

garlaicīgi, jo man neinteresē ko mācītājs runā. Vienīgais interesantais otrajā daļā ir bērnu stāstiņš. Ceļa Meklētāju nodarbības pēc dievkalpojuma ir visinteresantākās. Šobrīd mācāmies par zirgiem. Bet nepatīk tas, ka uzreiz pēc sapulces netiek mājās. Bet tas man netraucē, jo es gribu saņemt Ceļa Meklētāju nozīmīti vai ieskaiti. Man liekas, ka lielākajai daļai draudzes bērni neinteresē. Bet kopumā uz draudzi es gribu iet.

Ieva Birziņa

13 gadi, Cēsu draudze

Manuprāt, mana draudze mir bērniem draudzīga. Ja tā nebūtu, uz mūsu draudzi nenāktu tik daudz bērnu, un tie nāk, ja viņiem ir interesanti. Man manā draudzē vislabāk patīk apmeklēt Ceļa Meklētāju nodarbības un vasarā braukt uz Ceļa Meklētāju nometni. Jauki ir katru sabatu nākt uz baznīcu ar domu, ka tur tevi

gaida draugi un ar tiem kopā varēs mācīties Dieva Vārdu. Pati es gribētu palīdzēt citiem cilvēkiem (kopā ar citiem bērniem) un arī novadīt sava vecuma vai jaunākiem bērniem nodarbību.

Junita Vita Kaspars

7 gadi, Rīgas 7. draudze

Man ļoti patīk liet uz draudzi. Mūsu draudzē bērniem ir jauki, jo tur ir dažādi interesanti pasākumi. Draudzē man visvairāk patīk bērnu sabatskolu.

Tur var interesanti

darboties, veidot dažādas praktiskas lietas, piem., uztaisīt apsveikumus draudzes locekļiem, kas ir slimi, vai vecos cilvēkus iepriecināt, un vēl arī es katru reizi kaut ko jaunu uzzinu par Bībeli.

Man draudzē ir arī savi pienākumi. Esmu atbildīga par kolektes vākšanu, kā arī mēs, bērni, dziedam dziesmas draudzes priekšā, un šī kalpošana mums sagādā lielu prieku.

Mācītāja
Gunta Bukaldera svētruna.

DIEVA VALSTĪBA: jaunas attiecības Jēzū Kristū

Lūkas 8.-10. nodaļa ir interesanta ar misijas stāstiem:

1) 8. nodaļā lasām, kā Jēzus apstaigā vietējos Galilejas ciemus un pilsētas, dziedinot slimos, mācot un sludinot Dieva valstību (1. un 10. p.).

2) 9. nodaļā Jēzus izsūta 12 mācekļus sludināt Dieva valstību un dziedināt (2. p.). Pēc viņu pārnākšanas Jēzus atkal sludina Dieva valstību (11., 27. p.) un aicina to darīt arī citus (60. p.). 51. pantā Lūka raksta, ka Jēzus nolemj doties uz Jeruzālemi, līdz ar to viss tālāk rakstītais līdz pat 19. nodaļai ir Jēzus pēdējā ceļojuma apraksts.

3) 10. nodaļā Jēzus izsūta 70 mācekļus sludināt miera vēsti un Dieva valstību (9., 11. p.).

Vai varam šajos Bībeles tekstos saskatīt to, kas atkārtojas, un to, kas atšķiras? Atkārtojas **dziedināšana** un vēsts par **Dieva valstību**, atšķiras misijas apjoms un cilvēki, kas to veic.

Lūkas 10. nodaļā Jēzus dodas pēdējo reizi uz Jeruzālemi, vairāk Viņš neatgriezīsies ne Galilejā, ne Samarijā. Jēzus izsūta 70 mācekļus sev pa priekšu, kur pats vēlāk gatavojas iet.

Šis stāsts ir interesants ar to, ka Jēzus aizliedz mācekļiem ņemt līdzī elementāras lietas, kas nepieciešamas tādām ceļojumiem: naudas maku, ceļasomu, kurpes. Un tas ir tik steidzami, ka Jēzus pat aizliedz sveicināt pretimnācējus uz ceļa! – tagad nav laika apmainīties laipnībām. Kā jūs justos, ja jūs tiktu izsūtīti šādā misijā?

Jēzus vēsts ir par Dieva valstību un mieru. Ko tas nozīmē? Kas ir Dieva valstība? Par kādu mieru Viņš runā?

Piemērs

Pirms divām nedēļām gatavojos doties uz Ģenerālkonferences sesiju ASV uz

10 dienām. Tas nozīmēja sagatavot visu nepieciešamo ceļam. Izveidoju sarakstu ar visu, ko nepieciešams ņemt līdzī:

1) **Higiēnas piederumi:** šampūns, ziepes, skūšanās piederumi, zobu pasta, zobu birstīte, nagu šķērītes, dvieļi.

2) **Apģērbs:** veļa, krekli ar garām piedurknēm, krekli ar īsām piedurknēm, kaklasaites, šorti un garās bikses, uzvalks, treniņtērps, peldbikses (katram gadījumam!), zeķes.

3) **Apavi:** kurpes, sandales, čības.

4) **Elektronika:** telefons, piezīmjdators, pārejas priekš ASV kontaktiem, vadi, atmiņas karšu lasītājs utt.

Kopā sanāca viens paliels koferis (13 kg) un datorsoma (8 kg).

Mēs vēlamies būt sagatavoti visiem neparedzētiem gadījumiem. Mēs vēlamies, lai mūs negaidītu nepatīkami pārsteigumi. Tas ir tik cilvēcīgi...

Kad ieradāmies ASV, uzreiz nācās novilkt žaketi, jo ārā bija +36°C. Džinsa audekla krekls drīz vien bija slapjš. Labi, ka viesnīcā bija gaisa kondicionēšanas sistēma. Nākamajā dienā pārcilāju koferu saturu un sapratu, ka, izņemot pāris krekļus, visas pārējās drēbes te būs liekas. Viesnīcā bija gan TV, gan matu šampūns, dušas gēls un pat glāzes mutes skalošanas ūdenim.

Lietas, kas traucē

Vēlēdāmies izsargāties no neparedzētiem gadījumiem, mēs apkraujam sevi ar dažādām lietām. Ne tikai fiziskām lietām, bet arī neziņu, uztraukumiem, bailēm, šaubām, nogurumu...

Lai cik daudz mēs ņemtu līdzī, mēs nekad nespēsīm nodrošināties pret visu, kas dzīvē var gadīties. Uz otru pusi, var izrādīties, ka daudz kas no līdzī paņemta ir vienkārši lieka nasta. Pārdomājot to,

jāsecina, ka reizēm vajag nolikt malā visus uztraukumus un uzticēties, ka, lai cik nesagatavoti mēs esam, Dievs rūpējas un gādā par mums.

Lūkas 10. nodaļā Jēzus ir ceļā uz Jeruzālemi, uz Golgātas krustu, un cilvēki ir jāsagatavo pirmai un pēdējai iespējai satikties ar Viņu.

Ceļojums nebūs viegls, viņi būs kā avis vilku barā. Viņi tiek brīdināti, ka ne visos namos viņus uzņems. Pat ja cilvēki nepieņems miera vēsti, viņi nedrīkstēs atbildēt ar ļaunu, kā viņi to iepriekš vēlējās darīt Samarijā (Lūkas 9:52–56). Mācekļiem nav laika pierunāt cilvēkus pieņemt Jēzus vēsti – ja tie noraida miera vēsti, mācekļiem jādodas tālāk pie citām durvīm. Un tomēr būs arī “miera bērni”, kas viņus uzņems un sniegs pajumti un pārtiku.

Mācekļu misijas vēsts

70 mācekļu misijas centrā ir miera vēlējums – ebr. *Šalom*. Mācekļiem ir jāuzmeklē “miera bērni” un jāpaliek pie tiem. Ņemti kādās mājās un pacienāti, viņi nedrīkst sākt staigāt apkārt no mājās uz māju, lai gūtu vēl kādu labumu. Viņiem aizliegts ņemt līdzī maku, lai uzturētu sevi grūtā brīdī, vai, nonākuši pie “miera bērniem”, ievāktu ziedojumus. Visa centrā ir vēsts par Dieva valstību.

Problēma bija tā, ka tā laika sabiedrības lielākā daļa nemeklēja mieru ne ar saviem tradicionālajiem ienaidniekiem – kaimiņu tautu samariešiem –, ne ar nīstamajiem romiešu okupantiem. Viņi gaidīja karu, kas uz visiem laikiem atbrīvos tos no viņu ienaidniekiem. Jēzus izpratnē ļaunuma iznīcināšana ar ļaunumu līdzinājās israēliešu vēlmei pēc viņu atbrīvošanas no Ēģiptes verdzības atgriezties atpakaļ Ēģiptē. Varbūt tieši

tāpēc pēc miera vēsts nodaļas sākumā seko stāsts par labo samarieti – tā ir Jēzus vēsts par radikāli jaunām attiecībām to cilvēku starpā, kas uzskatīja viens otru par ienaidniekiem, tas ir stāsts par to, kāds ir Dieva tautas aicinājums – nest mieru un mīlestību visu cilvēku attiecībās. Šajās pārveidotajās attiecībās atklājas Dieva valstība – Dieva griba mūsu dzīvē.

Lietas, kas noder

Neņemot vērā tās lietas, kas mācekļiem jāatstāj pie sava Meistara, viņi ies misijas ceļojumā ar trim lietām:

1. Viņi ies ar **atvērtu sirdi**, vēlmi pastāstīt citiem par Dieva mīlestību.
2. Viņi nesīs līdz **savu dzīvesstāstu**, savu piedzīvojumu ar Dievu, ar Jēzu Kristu.
3. Viņi nesīs **miera vēsti par jaunām attiecībām** tiem, kas gaida Mesiju, kā arī tiem, kas par Viņu vēl nav dzirdējuši.

Mūsu misija

Parasti, domājot par misijas darbu, mēs ar to saprotam Bībeles stundas, garīgās literatūras izplatīšanu, evaņģelizācijas seminārus, u.tml. Tomēr šī rakstvieta Lūkas evaņģēlijā sniedz atšķirīgu perspektīvu misijas darbam.

Nav grūti sniegt tikai informāciju par Jēzu Kristu, nav grūti atšķirt Bībeli vai kādu grāmatu un nolasīt citātu vai pierādījumu mūsu viedoklim. Bet ar to jūs nekļūstat tuvāki. Ne vienmēr mums jānēsā līdz grāmatas. Arī labas lietas reizēm var kļūt par nastu un šķērslī. Reizēm vajadzīga tikai mīloša sirds, Dieva tuvums, ticība, miera un Dieva svētību vēlējuma vārdi.

Kā mēs raugāties uz evaņģelizāciju – kā uz informācijas sniegšanu, vai kā uz attiecību izveidošanu? Šķiet, ka izsūtot 70 mācekļus, Jēzu vairāk par informāciju interesēja attiecības – tāpēc bija jāmeklē “miera bērni”.

Ņemiet līdz misijas darbā to, ko jūs varat dot citiem – jūsu sirdi, jūsu dzīvesstāstu, jūsu ticību. Tieši tāpēc Jēzus izsūta mācekļus bez tām lietām, kas var traucēt vēstij par Viņu.

Kā mēs justos mācekļu vietā, ja mums nebūtu nekā cita ko parādīt, kā vien mūsu sirds? Ja mums nebūtu līdzīgs ne maka, ne lieku drēbju, nekā tāda, uz ko mēs varam paļauties, un liecībai par Kristu būtu jātop redzamai, uzlūkojot mūs un mūsu dzīvi?

Kādu mēs redzam savu misiju? Kad

jūs apmeklējat slimos vai vecos un vientuļos ļaudis, vai nelaimē nonākušos, jūs dāvājat tiem savu mīlestību, rūpes un uzmanību. Jūs pasludināt tiem Dieva valstību. Esot šajā vietā kā sabiedrība, kas dzīvo pēc Dieva mīlestības un miera likuma, jūs pasludināt Dieva valstību. Ejot uz Golgātas krustu, Jēzus mācekļiem uzdeva sagatavot ļaudis satikties ar Viņu, pasludinot mieru un Dieva valstību. Tagad gaidot Jēzus otro atnākšanu un sagatavojot ļaudis uz šo satikšanos, vai miers un Dieva valstība ir arī mūsu vēsts centrā?

Perspektīva

Viss ir atkarīgs no mūsu skata perspektīvas. Kā būtu ar evaņģelizāciju, ar Kristus sludināšanu, ja mēs ietu pie cilvēkiem vispirms ar atvērtu sirdi, tad ar savu stāstu par Kristus mīlestību un ar ticību, ko Kristus mums dāvinājis, un tikai tad ar grāmatām? Jo sirds runā uz sirdi – mīlestība iet no sirds uz sirdi.

Vai mēs nesam miera vēsti, kā Kristus lika to darīt septiņdesmit mācekļiem? Vai esam “miera bērni”? Kā to uzzināt? Kāda ir mūsu pieredze – vai cilvēki nāk pie mums, kad meklē mieru, kad ir uztraukušies vai nonākuši dzīves grūtībās, vai arī met mums līkumu? Vai viņi piezvina mums, kad ir problēmas, vai arī tikai mēs esam zvanītāji? Evaņģēlijos lasām, ka Jēzum nebija glābēja no ļaudīm, kas vēlējās satikt Viņu. Kā ir ar mūsu “labo smaržu” (2Kor. 2:14)?

Lasot Lūkas ev. 8., 9., 10. nodaļu, ir vērojama progresija – vispirms Jēzus viens pats, tad 12 mācekļi, tad 70. Skaitlis 12 ir simbolisks skaitlis – tas simbolizē 12 Israēla ciltis, tas simbolizē jaunu Israēlu. Arī skaitlis 70 ir simbolisks – tas atgādina notikumus Mozus dienās, kad Dievs izraudzīja 70 vecākus un deva tiem savu Garu Israēla vadīšanai uz Apsolīto zemi (4Mozus 11:16, 25). Šis skaitlis ir arī visu tā laika zināmo tautu skaits (1Mozus 10:2–31). Ar to Lūka norāda gan uz Jēzu kā uz jaunu Mozu, gan uz priekšā stāvošo vispasaules misiju, lai vestu visas tautas uz Dieva valstību. Jēzus dod mācekļiem savu autoritāti dziedināšanā un liecināšanā par Dieva valstību.

Tad seko stāsts par **labo samarieti**, kurā Jēzus atklāj saviem klausītājiem, ka Dieva valstībā ir vieta arī tiem kaimiņiem, ar kuriem viņi nespēj sadzīvot. Šis stāsts skaidro to, ko nozīmē būt patiesam israēlietim.

Nodaļa noslēdzas ar stāstu par **Martu un Mariju**, kuru mēs parasti skaidrojam kā divu māsu strīdu par to, vai svarīgāk ir klausīties Jēzus vārdos, vai rūpēties par Jēzus ērtībām. Vai arī raugāties uz vienu māsu kā romantiķi, bet uz otru kā praktiķi.

Tomēr būtībā šis stāsts ir par ko citu: par to, vai sieviete var ieņemt līdzvērtīgu vietu vīrietim reliģiskajā dzīvē. Tolaik jūdu sabiedrībā bija stingri noteiktas vietas, kur sieviete varēja atrasties kopā ar vīrieti. Tā bija iela un guļamistaba. Mājās sievietes teritorija bija virtuve, bet viesistaba – vīriešu teritorija. Apsēžoties pie Jēzus kājām, Marija ieņēma vīriešu vietu. Tikai vīrietis tā laika sabiedrībā varēja sēdēt pie rabīna kājām. Un, lasot Pāvila vēstules, mēs uzzinām, ka arī Pāvils savā laikā ir sēdējis pie Gamaliēla kājām (Apd. 22:3) – tolaik tas nenozīmēja tikai klausīties runātājā, tas nozīmēja mācīties, lai kļūtu par tādu pat rabīnu kā skolotājs! Marija bija ieņēmusi Dieva valstības sludinātājas mācekļa vietu, un tieši šī iemesla dēļ Marta eksplodēja. Jēzus norāja Martu un pieņēma Mariju kā savu mācekli. Visiem, kam ir problēmas ar sieviešu ordināciju kalpošanai, der rūpīgi pārdomāt šo epizodi...

Kristus devās uz Jeruzālemi, uz Golgātas krustu, visur aiz sevis atstādamus cilvēkus ar jaunu Dieva valstības piedzīvojumu, ar jaunu attiecību piedzīvojumu.

- 1) Jēzus atklāja **Dieva Vārda** un Dieva baušļu patieso nozīmi,
- 2) Jēzus atklāja **Dieva valstību** uz šīs zemes,
- 3) Viņš **lauza maizi** izsalkušiem,
- 4) Viņš **piedeva grēciniekiem** un
- 5) **atbrīvoja ļaudis** no tumsas spēku varas.

Šīs ir tēmas, kuras Lūka ir aplūkojis savā evaņģēlijā 8., 9. un 10. nodaļā. Tāpēc nav brīnums, ka 11. nodaļa iesākas ar visu šo tēmu summējumu – ar lūgšanu, ko mēs pazīstam kā Tēvreizi:

“Tēvs! Svētīts lai top Tavs Vārds, lai nāk Tava valstība. Mūsu dienīšķo maizi dodī mums katru dienu, un piedodī mums mūsu grēkus, jo arī mēs piedodam katram, kas mums ir parādā, un neieved mūs kārdināšanā.”

Šī lūgšana nav tikai dažādu vajadzību saraksts, tā ir tādu cilvēku lūgšana, kas seko Jēzum Kristum uz Dieva valstību. Amen.

Elīna Ģipsle
Rēzeknē

Nekad nepieļaujiet domu, ka JŪSU LAULĪBA IR KĻŪDA!

Meklējiet iespēju risināt problēmas. Jo tāpat kā bankā, arī ģimenes attiecībās jūs nevarat ņemt, neko neieguldot.

Ir lietas, kas mums šķiet pašas par sevi saprotamas. Lai vadītu auto, vispirms jāiegūst vadītāja apliecība. Lai strādātu par pavāru, vispirms jāiziet profesionālie apmācības kursi. Kā ir ar ģimeni, attiecībām starp laulātajiem draugiem, bērnu audzināšanu? Izskatās, ka ir kāds robs šinī jomā. Izglītību, kā veidot mūsu ģimenes, mēs iegūstam savu vecāku ģimenēs. Tā ir izglītība, par kuru neizsniedz apliecību. Un labi, ja šī izglītība ir bijusi veiksmīga...

Kāpēc šī tēma ir svarīga ikvienam? Jo statistika liecina, ka visā pasaulē strauji pieaudzis laulības šķiršanu skaits. Bieži vien pēc neveiksmīga mēģinājuma – šķiršanās un nākamais mēģinājums. Par šiem nākamajiem mēģinājumiem psihologi saka, ka visdrīzāk arī nākamais mēģinājums būs tikpat neveiksmīgs. Tēma ir plaša un bieži arī sāpīga. Kā nodrošināt sevi pret šīm sāpēm un neveiksmēm?

Cilvēki cienījamā vecumā mēdz teikt: „Kam ir vajadzīga šī psiholoģija un teorija? Mēs taču esam dzīvojuši bez tās, un labi dzīvojuši?” Viņiem ir daļēja taisnība. Taču jāsaprot, ka tie bija citi laiki. Cilvēki fiziski smagi strādāja, vakarā pārrunāja redzēto un dzirdēto, dziedāja. Dalījās ar pēdējo maizes rīcienu, apaviem un apģērbu. Tādējādi liels uzsvars tika likts uz dialogu un pamācībām, tā notika audzināšana, personību iepazīšana un komunikācija. Mūsdienās komunikāciju lielā mērā ir nomainījusi „vienvirziena” televīzija un „anonīmais” internets. Laikā, kad jūtams tehnoloģiskais uzplaukums, cilvēciskās attiecības lielā mērā ir palikušas novārtā.

Teorētisko bāzi šīm atziņām esmu ņēmusi no kristīgās ģimenes konsultantes Lidijas Neikures (Ukraina) lekcijām. Vai Jūs zinājāt, ka neatkarīgi ne no kā, katra laulība piedzīvo 4 attīstības posmus? Psihologi to sauc par „Laulības 4 attīstības posmiem”:

1. Sapņu un fantāziju laiks. Tas ir laiks, kad laulātie iestūrē laulības ostā. Skatoties viens uz otru, tie domā, cik skaisti un

mīļi viņi ir viens otram, un ir pārliecināti, ka mīlestības vārdā kopā tie pārvarēs visas dzīves grūtības.

2. Vilšanās fāze. Šajā laikā laulātie saprot, ka otrā pusīte, kas līdz šim, piemēram, ir ļoti labi izskatījusies, pavada vairākas stundas vannas istabā pucējoties, aizmirstot par brokastīm un citiem pienākumiem. Tā teikt, iepazīstas ar otru monētas pusi. Jāpiemin arī tas, ka katrs ģimenes loceklis – vīrs un sieva – ir nākuši no savu vecāku ģimenes, kur viņiem ielikts noteikts uzvedības un dzīves uzskatu modelis. Nespējot pielāgoties vai samierināties ar atšķirīgo domāšanas un uzvedības modeli, laulātie pavada ilgu laiku strīdos ar uzsvaru uz „Tu”. Tu VIENMĒR kavē, Tu NEKAD nevari NEKO izdarīt normāli... Atveras acis, un ideāli mirst. Vizbiežāk ģimenes šķiras tieši šajā otrajā attiecību attīstības fāzē.

3. Atklāsmju un izpētes fāze. Situācija spiež meklēt problēmu risinājumus. Laulātie draugi atrod iespēju viens otram piekāpties. Otra laimes vārdā ir gatavi mainīties. Tas, kas viņiem vienam otrā vilšanās fāzē kaitināja, tagad šķiet interesants un aizpilda tukšās vietas. Ja vīram nepatika straujais sievas raksturs, bet sievai vīra lēnīgums, tad tagad sieva šķiet aktīva, vīrs – saprātīgs, apdomīgs savos lēmumos, nevis tūlīgs lempis. Tātad ir mainījusies attieksme, izpratne un redzējums.

4. Laulības dzīves svētku fāze. Tie pāri, kas pārdzīvo visus iepriekšējos laulības dzīves posmus, no jauna nāk pie pārliecības, ka ir radīti viens otram! Tie jau iepriekš zina viens otra emocijas, viņu starpā notiek pastāvīgs dialogs, kur katrs savu laulāto draugu vērtē augstu, veidojas ļoti tuvas attiecības, kas nes dziedināšanu no pagātnes kļūdām. Tad laulības dzīve patiešām pārtop par svētkiem, kas vairs nebeidzas!

Interesanti, ka šīs fāzes var arī attiecināt uz cita veida attiecībām. Piemēram, attiecībām ar darba kolēģiem u.c. Mīļie lasītāji, atrodiet laimi, cīnieties par savu ģimeni!

Piedošanas brīnums PIEDZĪVOTS

Novērtējot aizvadīto gadu, jāatzīst, ka piektā – jubilejas gada – pāru nometnē „Piedošanas brīnums” piedzīvotais ir nesis daudz Dieva svētību ikviena dalībnieka dzīvē un savstarpējās attiecībās ģimenē.

Mēs abi aktīvi piedalāmies nometnes sagatavošanā un norisē, ieguldot laiku, enerģiju un lūgšanas. Esam pārliecināti

viens pozitīvais aspekts, ka nometnes noslēgumā tiek rīkota izsole, kuras mērķis ir nodrošināt vismaz pieciem jauniem pāriem piedalīties nometnē, sniedzot finansiālu atbalstu.

Katras nometnes sagatavošana, prāta vētras, nometnes vietas meklējumi noris jau sākot no iepriekšējās nometnes noslēguma dienas, tas ir atraktīvs, stabils un veiksmīgs grupas darbs. Viens no svarīgākajiem kritērijiem, kas tiek ņemts vērā nākošās nometnes plānošanā, ir dalībnieku aptaujas anketas un ieteikumi. Vēlamies AV lasītājus iepazīstināt ar pēdējās nometnes dalībnieku ieteikumiem, kāpēc ir vērts piedalīties šādās nometnēs:

- Ja vēlaties baudīt brīnišķīgu un interesantu atpūtu ne tikai divatā, bet arī daudzu citu draudzīgu pāru lokā – šī nometne būs īstā vieta.
- Šis ir jauks un kvalitatīvi pavadīts laiks, lai labāk iepazītu sevi, savu tuvāko un rastu ierosmi risināt jautājumus, kas, iespējams, kā dziļas plaisas slēpjas zem traušanas apmetuma kārtas. Paldies veidotājiem, kas palīdz tās saskatīt.
- Atļaujieties uzdāvināt sev brīnišķīgu dāvanu un jauku piedzīvojumu ar savu dzīvesdraugu.
- Noteikti izvēlieties atbraukt, jo ieguvums ir pozitīvs gan atpūtai, gan savstarpējo attiecību stiprināšanai.
- Esmu pirmo gadu, un noteikti ieteiktu citiem pāriem to apmeklēt. Pats biju patīkami pārsteigts.

sapratuši, ka tas ir kalpošanas virziens, kurā Dievs mūs ir aicinājis kalpot kopā. Esam pateicīgi par cilvēkiem, kuri pēc nometnes ir atzinuši, ka nometnē piedzīvotais noteikti ir veicinājis, atjaunojis un palīdzējis savstarpējās attiecībās starp vīru un sievu kļūt stiprākiem Dievā un līdz ar to tuvākiem arī viens otram.

Piedalīšanās nometnē arī šogad bagātināja zināšanas un padziļināja izpratni par piedošanas brīnumu tieši ģimenes attiecībās. Cilvēki novērtēja praktiskās nodarbības pāriem, kuru laikā bija iespējams uz rosinošo jautājumu bāzes pamata meklēt atbildes un risinājumus situācijām un jautājumiem, kuriem ikdienas aizņemtībā un rutīnā laiku nav izdevies atrast. Nometnes dalībnieki novērtēja profesionālo pieredzi un sirsnību, ko savās nodarbībās līdzdalīja ģimenes konsultante V.Reķe un mācītājs V.Reķis, kas izraisīja daudz pārdomu.

Nometnē vispirms tiek veltīts laiks, lai savstarpēji iepazītos, jo atbrauc cilvēki no visas Latvijas. Katra nometnes programma raksturīga ar to, ka ir gan lekcijas, gan pāra nodarbības, gan grupu diskusijas. Kā arī veltām laiku lūgšanām un Dieva slavēšanai dziesmās. Būtiska vieta katrā nometnē atvēlēta arī atpūtas programmai, kad varam vērot nelielus uzvedumus, piedalīties fiziskās aktivitātēs un ir arī brīvais laiks ģimenei. Nometnes programma tiek izveidota ar attieksmi, lai būtu interesanta gan tiem, kas tikko izveidojuši ģimeni, gan arī cilvēkiem, kuri laulībā ir nodzīvojuši jau daudzus gadus. Noderīgi padomi ir gan tiem, kuri jau iepazīnuši Dievu, gan arī tiem, kas tikai mācās uzticēties savstarpējās attiecībās ģimenē Kristus vadībai.

Patīkami ir redzēt, ka katrā nometnē ir atkal jauni pāri, kurus aicinājuši līdzī iepriekšējo nometņu dalībnieki. Kā arī vēl

2011. gada pavasarī ir paredzēta jauna nometne, kas rosinātu aizdomāties, kas mūs dara brīvus no stresa savstarpējās attiecībās ģimenē starp vīru un sievu un ļautu izbaudīt sirsnīgus brīžus Kristus un jauku draugu klātbūtnē.

Ja esat izlēmuši ieguldīt savās attiecībās un garīgi bagātināt savu laulību, aicinām savlaicīgi ieplānot laiku un līdzekļus pāru nometnei. Attiecībā par nometnes vietu un dzīvošanas apstākļiem iepriekšējo nometņu dalībnieki saka, ka jutāmiem tik labi kā mājās! Tādu pašu kvalitāti gan programmas veidošanā, gan dzīvošanas apstākļu ziņā sola nometnes organizatoru komanda.

Kristus mīlestībā, gaidot Tevi nākošā nometnē, Gita un Dzintars Vaivodi, ģimenes kalpošanas nodaļa.

*Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu LDS bērnu nodaļas
vadītāja.*

DĀVINĀŠANAS LAIKS

Krā: Ko tu tur pēti, Krū, tajā veikala skatlogā un prāto?

Krū: Paskaties, māsiņ, re, kādas dāvanas! Kas tik tur gan nav! Brīnumlietas! Mašīnas, traktoriņi, lidmašīnas un pat vilciens ar daudziem vagoniņiem!

Krā: Man patīk tās spožās krellītes, rokassprādzes un somiņa ar spīdīgiem dimantiņiem! Ja vien mums to visu kāds uzdāvinātu, vai ne?

Krū: Es arī prātoju, vai man šajos Ziemassvētkos tiks kāda dāvana? Labāk jau, ja to būtu daudz!

Krā: Dāvanas saņemt, protams, ir patīkami.

Krū: Skaidra lieta!

Mamma: Bet vai tev, Krū, arī ir padomā kādu iepriecināt šajos svētkos?

Krū: Vispār jau līdz šim brīdim tas man nebija gan ienācis prātā.

Mamma: Nu, re, tu gaidi, lai citi par tevi padomātu, bet pats....

Krū: Jā, tiešām! Tev taisnība. Mums, māsiņ, taču ir tik daudz draugu!

Mamma: Patiesībā šie ir svētki, kad pateicamies DIEVAM par visbrīnišķīgāko dāvanu, kādu VIŅŠ mums dāvājis – savu Dēlu JĒZU. Vērtīgākas dāvanas par šo nav.

Krā: Es arī par JĒZU esmu DIEVAM ļoti pateicīga. Viņam Debesīs bija tik brīnišķīgas un drošas mājas blakus DIEVAM un eņģeļiem! Bet VIŅŠ tās pameta mūsu dēļ, lai mūs izglābtu.

Krū: Es nu gan nemūžam nepiekrīstu pamest Debesis, kur man būtu tik labi un visi eņģeļi būtu draugi, lai nāktu uz šīs zemes, kur nemaz nav droši!

Krā: Jā, kur ir daudz nejauku un ļaunu cilvēku, kuri var nodarīt pāri!

Krū: Nē, to es nedarītu gan. Nemūžam ne! Dzīvotu Debesīs un nebēdātu ne nieka!

Mamma: Ja JĒZUS to nebūtu darījis, mums nevienam nebūtu nekādu cerību reiz dzīvot kopā ar DIEVU mīlestībā un drošībā.

Krā: Tur, kur nav ļaunuma, kur nav nevienas bēdas, pat vismazākās bēdiņas arī ne?

Mamma: Redziet, tāda ir īsta mīlestība – kad domājam par citiem, nevis par sevi vien.

Krū: Nu, tas ir ļoti grūti! Bet JĒZUS dēļ un savu jauko draugu dēļ es pacentīšos!

Mamma: Dažkārt arī mīļš vārds vai laipns smaids ir jauka dāvana.

Krū: Šādas dāvanas jau nu gan dāvēt nav grūti. Tur milzu bagātības nevajag.

Mamma: Tur, bērni, vajag sirds bagātību. Ja tāda ir, tad citus iepriecināt nav grūti.

Krā: Tāpat kā to darīja JĒZUS, vai ne?

Mamma: Jā. Bet tagad paklausieties stāstu, kā viena meitene iemācījās iepriecināt citus.

Stāstiņš

Kastītes no Debesīm

Jolanta dzīvoja mazā pilsētiņā. Patiesībā, tā nemaz nebija īsta pilsēta. Lielākā daļa māju bija maziņas un necilas. Patiesībā, tās nemaz nevarētu nosaukt par mājām. Tās vairāk līdzinājās būdām. Tieši pa vidu pilsētiņai stiepās vilciena sliedes. Nevienš pilsētiņā nezināja, no kurienes ieradās vilciens vai uz kurieni tas devās. Nevienš to nebija noskaidrojis, un vilciens jau arī ne reizi nebija tur apstājies. Katru dienu Jolanta gāja uz skolu. Vispār jau tā nebija tāda īsta skola. Ēka bija būvēta no ķieģeļiem, bet tie bija veci un drūpoši. Akmeņainā klajumā atradās rotaļlaukums, un tajā

nebija nekā, ar ko rotaļāties. Reizēm bērni tur ripināja stikla lodītes, bet parasti vienkārši spārdīja akmeņus vai garlaikoti klīda apkārt.

Jolanta šajā pilsētiņā dzīvoja līdz brīdim, kad pabeidza vidusskolu.

Nākošajā dienā viņa atvadījās no vecākiem un ielēca vilcienā. Viņai tiešām

bija jāielec vilcienā, jo tas tur neapstājās. Teikšu jums, vilciena konduktors bija patiesi izbrīnīts, jo nemaz nezināja, ka tai vietā vispār atrodas kāda pilsētiņa. Jolanta samaksāja par biļeti un apsēdās vilciena solā. Viņa bija sagatavojusies braukt tik tālu, cik vien šis vilciens viņu vestu.

Pēc brīža Jolantai sāka nākt miegs, un viņa atbalstīja galvu pret vilciena logu, un, lai gan tas bija ciets, bet viņai nebija itin nekā, ko varētu izmantot spilvena vietā, meitene ātri vien aizmiga. Vilciens turpināja savu raito gaitu, un Jolanta sāka sapņot.

Viņa sapņoja, ka sliedes pārvēršas par kāpnēm, kas aizstiepās līdz pašām debesīm. Uz kāpnēm viņa ieraudzīja eņģelus. Bet eņģeļi uz kāpnēm nestāvēja miera stājā. Tie kustējās pa kāpnēm augšā – lejā, no zemes uz debesīm un atpakaļ. Jolanta spēja saskatīt, ka visiem viņiem ir kaut kas rokās.

Kamēr Jolanta tā stāvēja un vēroja eņģelus, viens no tiem viņu ievēroja un pienāca klāt. Viņam rokās bija kastīte.

„Vai tu vēlies kaut ko dāvēt Kungam?”

viņš jautāja. Jolanta palūkojās uz savām tukšajām rokām, tad uz noplukušo somu, kas atradās viņai blakus. „Man nav nekā, ko dot Kungam,” viņa skumīgi atbildēja.

„Nē, tev ir gan,” protestēja eņģelis. „Tev ir tava pateicība. „Nesīsim tad caur Viņu slavas upuri Dievam vienumēr, tas ir, lūpu augli, kas Viņa Vārdu slavē. Neaizmirstiet labu darīt un dāvanas dot, jo tādi upuri Dievam labi patīk.” Un eņģelis vēlreiz pastiepa uz Jolantas pusi skaisto kastīti.

Jolanta lēnām pastiepa roku un paņēma kastīti. Viņa nespēja atcerēties ne reizi visā savā dzīvē, kad kāds viņas pilsētiņā būtu darījis labus darbus un dalījies ar citiem. Ikviens, ko viņa pazina, uzskatīja, ka viņa dzīve ir bezjēdzīga. Cilvēki vienkārši centās to nodzīvot pēc iespējas labāk, ikviens sava paša mazajā pasaulītē. Jolanta nokaunējās, saprotot, ka viņa ne reizi nebija iedomājusies citam cilvēkam izdarīt ko labu. Viņa jau grasījās atdot eņģelim kastīti, kad pēkšņi viņai prātā iešāvēs doma. Pateicība bija tā dāvana, kas varētu būt patīkama Dievam.

Uzmanīgi, tā, lai neizlietu ne pilītes, viņa kastīti piepildīja ar savu pateicību. Tad viņa kastīti apsēja ar lentīti, ko no savas kabatas izvilkta un viņai pasniedza eņģelis. Kautrīgi viņa pastiepa kastīti eņģelim. Un tanī pašā mirklī eņģelis aizsteidzās augšup pa kāpnēm. Pirms vēl Jolanta paguva attāpties, eņģelis jau bija atpakaļ. Viņš rokās turēja brīnišķīgi iesaiņotu dāvanu un sniedza to Jolantai.

Drebošiem pirkstiem Jolanta atsēja skaisto lentīti un izbrīnīta raudzījās kastītē. Ietināmā papīrā viņai pretī raudzījās smaids. Vislielākais, visapburošākais smaids, kādu viņa jeb-

kad bija redzējusi. Viņa to izņēma un pielaikojā. Tas bija pirmais smaids, ko viņa jebkad bija uzlaikojusi. Ātri vien meitene piepildīja kastīti ar pateicību, un šoreiz tās bija daudz vairāk nekā iepriekšējoreiz.

Kastīte bija tik pilna, ka to ar grūtībām varēja aiztaisīt. Un atkal jau eņģelis to paņēma un aizsteidzās augšup pa kāpnēm. Drīz vien viņš atgriezās, un viņam rokās bija par iepriekšējo lielāka un skaistāka kaste.

Jolanta atvēra to un ieraudzīja, ka tā ir pilna ar puķēm. Tā bija ļoti skaista sarkanu, oranžu, zilu, violetu un dzeltenu ziedu buķete. Tās izskatījās tik priecīgas, ka Jolantai bija jāpasmaida. Pēc mirkļa smaids jau pārvērtās smieklos – pirmajos smieklos viņas dzīvē. Viņa smējās tik skaļi, ka pati sevi pamodināja.

Jolanta palūkojās visapkārt, piesardzīgi domājot, vai tas patiešām bija tikai sapnis. Vai tomēr nē? Blakus sēdvietā

viņa ieraudzīja tās pašas puķes, ko viņa bija saņēmusi no Dieva. Lūkojoties ārā pa logu, viņa pārdomāja visu tik tikko piedzīvoto. Jolantu izbrīnīja tas, ka vilciens aiztraucās garām viņas mājai un vēl dažām ēkām viņas pilsētiņas nomalē.

„Apstādiniet vilcienu!” iesaucās Jolanta. „Es vēlos izkāpt.”

Un tā vilciens pirmo reizi apstājās neplānotā pieturā Jolantas pilsētiņā. Jolanta bija nobraukusi pilnu apli. Ejot pa ielu pilsētiņas centrā, Jolanta uz šo vietu nu raudzījās pavisam citādāk. Ļaudis ar interesi nolūkojās uz Jolantu, kad viņa tiem uzsmaidīja un dāvināja saņemtās puķes.

Jolantai uzsmaidīja viens, tad otrs, un tad jau cilvēki uzsmaidīja viens otram. Ar sajūsmu viņa stāstīja stāstu par kastītēm. Un drīz vien viņa novēroja, ka šie cilvēki sāka piepildīt paši savas kastītes ar pateicību un nosūtīt tās Dievam. Nebija īpaši

jāuzsver, ka pilsētiņā bija sākušās pārmaiņas. Smaidi, kas rotāja cilvēku sejas, runāja paši par sevi.

Bērni, iedomājieties, ka jums rokās ir kastīte. Tā ir skaista kastīte, ietīta sudrabainā papīrā un apsieta ar jauku, zilu lentīti, kas sasieta skaistā pušķītī. Ko jūs ieliksiet šajā kastītē? Vai jums ir kāda personiska vajadzība, ko izpildīt var vienīgi Dievs? Ielieciet to kastītē. Varbūt ar jums šajā nedēļā ir atgadījies kas tik priecīgs, ka nepietiek vārdu, lai to pastāstītu? Piepildiet savu kastīti ar pateicību. Ik dienu eņģeļi dodas šurp uz zemi; viņi ir šeit arī šobrīd, lai paņemtu no mums mūsu raizes un mūsu pateicību Dievam. Neļaujiet viņiem doties prom tukšām rokām. Piepildiet savas kastītes līdz malām, un tādas tās arī pie jums atgriezīsies.

Ingrīdas Markusas zīmējumi

TICĪBAS FESTIVĀLS: Jūs esat pasaules gaišums!

Atskats uz 25. oktobra notikumiem.

Jā, koncerts bija lielisks un izdevies! Taču ne mazāk svarīga bija arī jauniešu Ticības Festivāla turpmākā programma. Pēc gardām vakariņām sekoja liepājnieka Ilgoņa grupas uzstāšanās ar slavēšanas dziesmām, kas ļāva sagatavoties Dagnijas Lapas uzrunai par pasaules gaišumu. Apziņa, ka jaunieši var darīt tik daudz kopā un padarīt šo pasauli vēl gaišāku un priecīgāku, sirdī ielēja vēlmi kalpot aktīvāk.

Arī šī Ticības Festivāla mērķis bija palīdzēt tiem, kam trūkst vairāk, tiem, kas paši nevar sev palīdzēt. Jaunieši atbalstīja bērnu un jauniešu rotaļu un attīstības centru Oranžais Stars, kas palīdz bērniem ar īpašām vajadzībām radīt vietu, kur būt kopā ar sev līdzīgiem un darboties atbilstoši savai garīgajai un fiziskajai veselībai. Visi gūtie ziedojumi koncerta laikā un labdarības izsoles ieņēmumi tika paredzēti šī centra bērniem. Un Dievs dara brīnumus! Brīnumainā veidā kopā tika savākti LVL 205.30, un tagad četri bērniņi ar īpašām vajadzībām varēs iziet mūzikas terapijas kursus. Mūsu Dievs ir varens Dievs!

Kad izsole bija beigusies, turpinājās pateicība Dievam caur slavēšanas dziesmām. Izrādījās, vakara gaitā jaunieši nemaz nebija zaudējuši savu modrību un aktīvi iesaistījās komandu spēlē "Atpazīsti Bībeles varoņus!", kurā bija ne tikai iespēja pārbaudīt vai atsvaidzināt savas Bībeles stāstu zināšanas, bet arī izkustēties, meklējot "paslēpušos varoņus" pa visu Baznīcas ielas 12a ēku.

Otrais Ticības Festivāls oficiāli noslēdzās ar filmu "To save a life", kas stāsta par jauniešu dzīvi un attiecībām, caur kurām filmu varoņi atrod Dievu. Tomēr iespēja jauniešiem satikties no dažādiem mūsu valsts nostūriem bija tik nozīmīga, ka dažiem jauniešiem Ticības Festivāls noslēdzās agri no rīta, jo nakts tika pavadīta interesantās sarunās un spēlēs!

Vai mēs būsim pasaules gaišums? Nē, mēs jau tagad spīdam! Paldies visiem jauniešiem, kas kopā baudīja svētības, ko deva Ticības Festivāls! Uz tikšanos Ticības Festivālā 2011!

Ieva

BIJĀM PA:GRIEZIE(n)Ā

PA:GRIEZIE(n)S izdevās! Jā, jo mājīga atmosfēra, smieklī, spēles un rotaļas atraisa draudzībai! To, kā mums un mūsu draugiem izvērtās PA:GRIEZIE(n)S, skaties bildēs:

Iespējas

2011. gada martā ASV norisināsies astotā Endrjū Universitātes rīkotā mūzikas un pielūgsmes konference. Šeit tiks pulcētie garīgie un mūzikas kalpošanas vadītāji. Tā būs lieliska iespēja iegūt pieredzi, kā slavēt Dievu caur mūzikas skaņām un lūgšanām. Konferences laikā varēs piedalīties dažādos semināros un uz klausīt pieredzējušu kalpotāju liecības. Pasākumā būs dažādas nodarbības, piemēram, par mūzikas kalpošanas organizēšanu draudzē, dziesmu rakstīšanu, korāļu pielietojumu dievkalpojumos, slavēšanu un popmūziku – riskiem un iespējām, ģitārspēles apguvi utml. Katru no šīm darba grupām vadīs pieredzes bagāti cilvēki, kas ļaus iegūt jaunas iemaņas visiem dalībniekiem. Ja Tev ir interese un iespējas, tad apmeklē mājas lapu:

http://www.adventistoyouth.org/mwc/view.php?item_id=652, lai reģistrētos konferencei, kas norisināsies 2011. gada 24.-26. martā ASV, Endrjū Universitātē.

Būs labi!

Aizritējis gads... Pilns notikumu, pilns krāsainu, izsapņotu sapņu un pilns cerību nojausmām, ka viss jau būs labi!

Vai reizēm Tev pietrūcis drosmes celties un iet, lai gan zini, ka Dievs ir ar Tevi? Vai reizēm esi nobijies par to, ko rīt ēdīsi?

Mēs dzīvojam skarbā, bet arī ļoti skaistā laikā, jo mums ir iespēja noticēt tam, ka Dievs būs līdzās! Vairāk nekā jebkuros „treknajos” laikos mēs noprotam kaut nelielu daļu no tā, kas ir mīlestība, kura nekad nebeidzas!

Prieks, ka mūsu draudzēs ir jaunieši, kas tic. Prieks, ka mūsu draudzēs ir jaunieši, kas studē, mācās un dodas uz priekšu!

Neapstāsimies! Lai arī nākamais gads mums šajās lapās būtu notikumu pilns, dzīvespriecīgs un Dieva žēlastības piepildīts. Dievs ir apsollījis, ka rīt viss būs labi!

„Tāpēc nezūdieties nākamā rīta dēļ, jo rītdiena pati par sevi zūdīsies. Ikvienai dienai pietiek pašai savu bēdu.”

(Mateja 6:34)

Liene Liepiņa

Klaudija Muceniece
Daugavpīlī

MANA DĒLA ATGRIEŠANĀS STĀSTS

Viņš noliecās pār savu tikko dzimušo meitiņu, lai pateiktu viņai trīs vissvarīgākos vārdus, taču tā vietā pateica kaut ko, ko nemaz negribēja.

Brīnoties par to, kas bija noticis, viņš jautājoši palūkojās uz medmāsu, kas turēja viņa meitiņu. Bet medmāsa sacīja: „O, jūs runājat arābu valodā!” Saņēmis visus savus spēkus, viņš beidzot klusi pateica, ko gribēja: „Es tevi mīlu!” un maigi noskūpstīja bērnu. Un pēkšņi izdzirda, ka kāds sacīja: „Atkal Viņš iejaucās.” Tad atskanēja tālumā nozūdoši smiekli...

Meitiņa prasīja daudz rūpes. Pamazām šī dīvainā epizode no atmiņas pagaisa. Meita auga, dzīve ritēja savu ierasto gaitu: darbs, ģimene, draugi. Brīvdienās un svētku dienās skaļas viesības un iedzeršanas.

Kad māsa pieņēma islāma ticību, viņš īpaši nebrīnījās: kāda starpība – adventiste vai musulmane? Kaitināja tikai, ka drīz viņa uzvilka galvassegu. Taču ar laiku pierada arī pie tās. Galu galā Londona nav Daugavpils, te katrs otrais ir musulmanis. Arī darbā – boss ir arābs, kolēģi arī. Ne reizi nācās no viņiem dzirdēt: „Valdi, tev ir laiks mainīt vārdu!” (Proti, pieņemt islāma ti-

cību.) Bet viņš to uztvēra kā joku.

“Valdi, kur tu esi?”

Kādu dienu boss iesēdināja viņu savā automašīnā un aizveda uz kārtējo objektu. Piebraukuši pie vienas kristietišu baznīcas, viņš parādīja viņam, kas jāizdara, un pats ātri aizbrauca. Apskatījies loga rāmi, kuru jānokrāso, un aizlīmējis vietas, kuras jāpasargā no krāsas, viņš pēkšņi skaidri izdzirda balsi, kuru dzirdot, viņu pārņēma svēta bijība: „Novelc apavus, jo šī vieta ir svēta!” Nepaklausīgiem, kokainiem pirkstiem drebot, viņš sāka atšņorēt savas sportiskās kurpes. Nākamajā brīdī viņš apjēdza, ka ir jau uz ceļiem, bet balss, kas skanēja līdz pašiem sirds dziļumiem, sacīja – pēc diviem gadiem tu atkal stāvēsi šajā vietā, tikai tad tu būsi pavisam cits, izmainīts cilvēks! Tajā brīdī iezvanījās telefons. Zvanīja boss. Satrauktā balsī viņš jautāja: „Valdi, kur tu esi?” „Kā to saprast, kur? Tur, kur tu mani atstāji.”

„Es zinu, ka es tevi kaut kur aizvedu,

bet nezinu, kur tieši. Kur tu esi? Paskaidro, kā līdz tevīm var aizbraukt. Tas nav mūsu objekts, un es galīgi neatceros, kā es tevi tur aizvedu...”

“Mammu, piedod!”

Nākamie 2 gadi bija īpaši bagāti ar dažādiem negatīviem piedzīvojumiem: sākās problēmas ar veselību, bija divas sarežģītas operācijas. Krīze ietekmēja ģimenes materiālo stāvokli. Pasliktinājās attiecības ar draugiem. Un kā pērkons no skaidrām debesīm atklājās labākā drauga nodevība. Tas atvēra viņa acis, viena pēc otras atmiņā uzausa dažādas riebīgas ainas: lūk, draugs, ar kuru viņi kopā dzer, ieber viņam glāzē kaut kādu pulveri. Viņš sevi vēro it kā no malas. Kāds paceļ viņu aiz zoda un pavēl: „Tu man klanīsies pat piecas reizes dienā!” „Nē,” gandrīz bez skaņas viņš protestē. „Klanīsies gan!” kāds uzstāj. Tad viņš dzird citu balsi – „Malacis!”

Viņš sāk atcerēties arī citas viltus draugu ainas, kā par viņu ņirgājas, un saprot, ka tādi draugi viņam nav vaja-

dzīgi. Bet vieglāk no tā nepaliek. Dvēselē ir tukšums. Gandrīz vai fiziski viņš izjuta, ka par viņu notika cīņa. Kāda balss pastāvīgi atkārtoja: „Tu esi niecība, nav vērts dzīvot.” Cita balss mierināja un iedrošināja.

Šajā laikā viņš sāka nopietni interesēties par islāmu. Māsa – bijusī adventiste – rūpīgi atbildēja uz visiem viņa jautājumiem. Viņi varēja stundām runāt par visiem tematiem. Taču arī pēc tam vieglāk nekļuva. Intuitīvi viņš juta, ka tas nav tas, kas vajadzīgs. Visbeidzot, pretrunīgu domu nomocīts, depresijas nomākts, viņš nolēma piezvanīt mammai uz Latviju. Līdz nepazīšanai izmainītā balsī viņš dvesa telefona klausulē: „Mammu, piedod!”

Tālāk situācija mainījās uz labo pusi. Viņš iemīlēja Jēzu, nožēloja grēkus, radās skaidrība par islāmu un citām viltus reliģijām. 2010. gada 26. jūnijā viņš kopā ar 10 citiem brāļiem un māsām devās Atlantijas okeāna kristību ūdeņos. Viss nostājās savās vietās. Pazuda tukšuma sajūta dvēselē. Tur taču tagad iemājoja pats labākais, pats

jaukākais un uzticamākais draugs – Jēzus!

Nenokrāsotais logs

Atskatoties uz bosa automašīnu, kas devās prom, viņš ar izbrīnu apskatīja jauno, bet līdz sāpēm pazīstamo nākamo objektu – nelielu baznīcu. Pēkšņi viņš ieraudzīja to pašu pirms 2 gadiem aizlīmēto logu, kuru viņš tā arī nepaspēja nokrāsot. Jā, tā bija tā pati vieta, kurš Dievs tik skaidri ar viņu bija

runājis. Viņš nepārprotami atminējās vissīkākās nianse tajā brīnumainajā dienā, un, ielūkojies sevī, saprata, ka Dievs tiešām viņu bija izmainījis. Viņš ar prieku atzina, ka Dievs, kurš runāja ar viņu šajā vietā, tagad būs ar viņu visu dzīvi uz šīs zemes un arī bezgalīgajā nākotnē Jaunajā zemē. Viņš nokrita uz ceļiem, un pateicības asaras un vārdi pārpilnībā lija no viņa atjaunotās sirds.

DIEVA PIESKĀRIENS

Dievs piekļāvēja pie manas sirds pirms 15 gadiem. Es ar prieku pieņēmu daudzos Dieva likumus un tomēr savās ikdienas gaitās turpināju kļūpt, krist, atkal celties. Celties, jo blakus bija mīlošais Dievs.

Es nebiju ne auksta, ne karsta, bet dzīvoju ar cerību un ticību, ka kādreiz pienāks diena, kad Dievs uzvarēs. Esmu laimīga, ka Radītājs man ir uzdāvinājis dzīvību un ka šodien es piederu Dieva ķēnišķīgajai ģimenei, ka esmu Dieva bērns.

Dārgie ticības brāļi un māsas, vēlos ar jums padalīties savā priekā, kādas izmaiņas Dievs ir veicis manā dzīvē 2009. gada laikā.

Jūnijā mūsu draudzes telpās notika evaņģelizācijas sate-lītpārtraides “Bībele turpina runāt” (krievu valodā) pārrai-dīšana uz lielā ekrāna, kuras vadītājs bija sludinātājs Moisejs Ostrovskis. Kopš tā laika es nostiprinājos un pieaugu ga-rīgi.

Otrs mans lielais prieks ir par brīnišķu dziedināšanu, kuru man bija sagatavojis mūsu Dievs. Novembra sākumā manā mīļajā pilsētā Rēzeknē veselības lekcijas vadīja Antons Baranovskis no Rīgas. Es atnācu uz otro lekciju, mana interese auga, un 3 nedēļu laikā es regulāri apmeklēju šo veselības semināru. Katru lekciju A. Baranovskis noslēdza ar vārdiem no Svētajiem Rakstiem: “Priecājieties iekš Tā Kunga vienumēr; es vēlreiz teikšu, priecājieties!” (Filipiešiem 4:4) Apmēram 30 nodzīvotos gadus es nevarēju iztikt bez medicīniskās palīdzības. Semināra sākumā man atkal saasinājās sāpes mugurkaulā. Es sāku lietot medikamentus, bet sāpes nerima. Dievam priekš manis bija savs – dziedināšanas plāns. Un, lūk, es sēžu mūsu dievnamā un klausos lektoru. Viņš stāsta man un visiem zālē klātesošajiem par pašām pieejamākajām un vienkāršākajām lietām, kuras es nebiju veikusi no skolas laikiem – VINGRINĀJUMIEM.

Es atgriezos mājās jau pēc astoņiem vakarā, iesāktajā iepakojumā vēl četras medikamentu kapsulas, bet es tām vairs nepieskaros. Es sāku veikt vingrinājumus rītos un vakaros un sāku dzert ūdeni.

3 nedēļas paskrēja ļoti ātri, un pienāca šķiršanās brīdis. Man gribējās apkampt lektoru un visus klātesošos un skaļi pateikt: “Paldies, Tev, Dievs, ka esmu Tev vajadzīga!” Man sākās jauna dzīve: bez tabletēm, injekcijām, masāžām,

sildīšanām.

Šodien mans Ārsts ir Dievs. Katru dienu, kuru man dāvā Dievs, es sāku ar lūgšanām un vingrojumiem.

Es dalos šajā priekā ar saviem draugiem un paziņām. Manā dzīvē ir pagājis tieši viens gads bez medikamentu un ārstu palīdzības. Ar Dieva palīdzību esmu nostiprinājusies fiziski. 17. novembrī es veicu apjomīgu medicīnisko apskati ar datoru, un ārste bija izbrīnīta, ka manā vecumā (55 gadi)

mani iekšējie orgāni ir tik labā stāvoklī!

Atcerieties, mani brāļi un māsas Kristū, ka nekad nav par vēlu kaut ko mainīt savā dzīvē uz labo pusi – dzert ūdeni, veikt vingrinājumus, būt biežāk svaigā gaisā, jo mūsu Dievs un Pestītājs vēlas, lai mēs būtu veseli, un viss, kas ir Viņa radīts, ir mums par labu.

Es atkal un atkal slavēju Dievu par to, ka Viņš mani – slimu un grēcīgu - atbrīvoja un atpirka no daudziem sliktiem ieradumiem. Ka katru dienu Viņš slīpē manu raksturu!

Vēl tikai vēlos teikt: “Es visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru.” (Filipiešiem 4:13)

*Nina Petrova,
Adventistu Rēzeknes draudze*

Citu konfesiju ziņas

Ticība palīdz izdzīvot

Itāliešu zinātnieki pēc vairākus gadus ilguša pētījuma nonākuši pie secinājuma, ka reliģioziem cilvēkiem pēc aknu transplantācijas ir lielākas iespējas izdzīvot nekā tiem, kas

nemeklē Dievu, vēsta britu laikraksts "The Daily Telegraph". Salīdzinot ar ateistiem, ticīgajiem ir trīs reizes lielākas izdzīvošanas iespējas tikai viņu spēcīgās reliģiskās pārliecības dēļ, liecina žurnālā "Liver Transplantation" publicētais pētījums. Šie rezultāti tikai apliecina iepriekš veikto pētījumus, kas parādīja, ka reliģiska ticība var ietekmēt slimības gaitu.

"Mēs atklājam, ka aktīvi Dieva meklējumi, pacienta ticība augstākajam spēkam, nevis vispārējam liktenim, atstāj pozitīvu ietekmi uz pacienta izdzīvošanu," norādījis pētījuma vadītājs Franko Bonagvidi, piebilstot, ka daudz lielāka nozīme ir personīgajām attiecībām starp cilvēku un Dievu, nevis formālai baznīcas apmeklēšanai.

Pētījuma laikā tika novēroti 179 cilvēki, kuriem tika veikta aknu transplantācija laikā no 2004.gada janvārim līdz 2007. gada decembrim. Pirms uzraudzības četrus gadus garumā pacienti arī izpildīja testu, kas atklāja viņu reliģiozitāti. Trīs gadu laikā nereliģiozo pacientu vidū bija nomiruši vairāk nekā 25%, savukārt ticīgo cilvēku grupā – tikai 7%.

Traģēdija Bagdādē

Dzīve Irākā kristiešiem paliek arvien bīstamāka. Pēdējo mēnešu laikā ir notikuši vairāki uzbrukumi kristiešu kopienām.

Ar asinsizliešanu oktobra pēdējā dienā beidzās dievkalpojums katoļu baznīcā

Irākā, Bagdādē. Svētdienas vakarā uz dievkalpojumu bija pulcējušies vairāk nekā 100 cilvēku, kad dievnāmā iebruka kaujinieki un sagrāba ķīlniekus, tai skaitā divus garīdzniekus, un piedraudēja viņus nogalināt, ja dievnāmā mēģinās ienākt drošības spēki, kas to aplenca.

Grupējuma "Irākas islāma valsts" kaujinieki pieprasīja atbrīvot ieslodzītos "Al Qaeda" locekļus Irākā un Ēģiptē. Sākotnēji kaujinieki atbrīvoja 19 mūķenes. Tomēr vēlāk Irākas policija ieņēma baznīcu un atbrīvoja pārējos ķīlniekus. Diemžēl rezultāts bija gaužām bēdīgs. Irākas un ASV drošības spēku īstenotajā operācijā dzīvību zaudēja 52 cilvēki, tajā skaitā septiņi irākiešu drošības spēku karavīri, bet 67 tika ievainoti.

Irākā, kur kristieši saskaras ar neiecietību un risku, šie gadījumi vēl vairāk veicinā kristiešu bēgšanu no valsts. Starptautiskā teroristu organizācija „Al Qaeda” jau brīdinājusi, ka kristieši kļuvuši par viņu mērķi. "Visi kristiešu centri, organizācijas un institūcijas, līderi un sekotāji ir mudžahedīnu mērķi it visur, kur vien viņi tos var sasniegt," teikts paziņojumā.

Seksualitāte šķel Baznīcu

Vienā no oktobra vakariem raidsabiedrība YLE organizēja programmu "Homoilta" ("Geju vakars"). Pēc šīs pārraides Somijas Evaņģēliski luterisko baznīcu dažu dienu laikā pameta 18 000 cilvēku, raksta izdevums "Helsingin Sa-

nomat". Turklāt šis skaits ar katru dienu pieaug.

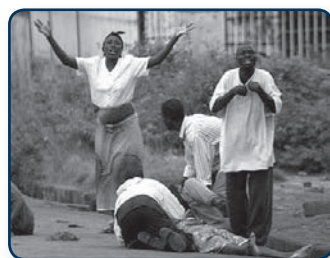
Šāda lēmuma pamatojumā parasti tiek minētas apsūdzības, ka baznīca ir pārāk neiecietīga, konservatīva un negatīvi noskaņota pret homoseksuāliem. "Pēdējais piliens YLE geju vakarā bija baznīcas izteiktais viedoklis jautājumā par geju tiesībām laulāties. Es nevēlos ar savu dalību atbalstīt tik aizspriedumainu institūciju," skaidro kāds cilvēks, kas pieņēmis lēmumu aiziet no baznīcas. Tikmēr arhibīskapa Kari Mekinena izplatītajā paziņojumā pausta neizpratne, kāpēc cilvēki pamet baznīcu, balstoties uz jautājumiem par homoseksualitāti. Viņš norāda, ka patiesībā baznīca ir daudz atvērtāka, nekā varētu šķist, skatoties kaismīgās diskusijas.

Raidījuma dalībnieku vidū bija kristīgo demokrātu likumdevēja Peivi Resenena, kura zināma kā kvēla viendzimuma laulību kritiķe, kā arī Tampere bīskaps Mati Repo. "Mani īpaši aizskāra Resenenas un Repo izteiktie viedokļi. Es nekādi nespēju pieņemt šādu diskrimināciju," stāsta kāds bijušais baznīcas loceklis.

Tikmēr pati Resenena pēc raidījuma sacīja: "Iespējams, cilvēki nacionālajā baznīcā nav bijuši pazīstami ar baznīcas uzskatiem šajos jautājumos," atzīstot, ka cilvēku izstāšanās viņai bijusi pārsteigums. "Esmu bijusi godīga. Es teicu, ko domāju kā ierindas kristiete, un joprojām pieturos pie šiem uzskatiem. Baznīca man ir visa pamats."

Raidījumā tika apspriesti tādi jautājumi kā tiesības homoseksuāliem pāriem adoptēt bērnus un stāties laulībā.

Dedzina baznīcas

Nigērijas dienvidaustrumos strīds par zemi izraisījis nemierus, kuru rezultātā nodedzināts ducis māju un baznīcas, varas iestādēm pēc tam atklājot arī 13 sadegušu cilvēku līķus, tā paziņojis vietējās policijas pārstāvis.

"Pēc cīņā starp diviem ciematiem Boki apgabalā līdz šim mums izdevies uzskaitīt 13 apdegušus līķus," telefonintervijā AFP paskaidroja Krosriveras štata policijas pārstāvis Etims Diksons.

"Cīņa par zemi sākās svētdien un kulmināciju sasniedza pirmdien. Lai atjaunotu mieru, uz notikumu vietu tika nosūtīti bruņoti policisti un karavīri," atzīmēja Diksons, piebilstot, ka nemieru laikā abos ciematos nodedzinātas arī mājas un baznīcas.

Par zemi abu ciematu kopienas ilgstoši strīdas jau pēdējos 20 gadus.

Jaunajā gadā attiecības ar Dievu jaunā kvalitātē!

MORISS VENDENS

Ticība **KAS DARBOJAS**

GARĪGI LASĪJUMI KATRAI DIENAI

Viens no Morisa Vendena pazīstamākajiem darbiem izdots jaunā tulkojumā. Caur saistošiem ikdienas lasījumiem autors pievērš uzmanību galvenajam kristietības jautājumam – personīgām attiecībām ar Jēzu Kristu. Grāmatā iekļauts arī Bībeles lasīšanas plāns visam gadam.

Citas izdevniecības PATMOS piedāvātās grāmatas:

